

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 9

RUJAN 2015

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande C.P., 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 50088, Rio de Janeiro, RJ CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

“Kršteni za mrtve” 2

Međunarodne Biblijske Studije

Moliti Se Jedni Za Druge 16

Djeliti Sve 19

Svjedočiti Za Istinu 22

Imati Na Umu Božju Vjernost 25

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Nemoj Samo Vjerovati – Nego Radi 28

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – SEPT 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

“Kršteni za mrtve”

“Inače, što onda čine oni koji se krštavaju za mrtve? Ako mrtvi uopće ne uskrsavaju, čemu se onda krštavaju za mrtve?” (1 Kor. 15:29)

DOKTRINA o krštenju je jedno od temeljnih načela Kršćanskog vjerovanja. Ispravno je smatrati ga takvim, budući ga Apostol Pavao identificira kao jedno od “počela Kristovog nauka.” (Hebr. 6:1,2) Riječ “krštenje” u svojim različitim oblicima pojavljuje se oko stotinu puta u Novom Zavjetu. Ipak, zbog svih njenih upotreba u Svetom Pismu, razumijevanje ovog važnog učenja naveliko varira među onima koji se smatraju vjernicima u Krista. Jedan redak koji govori o krštenju osobito je zbunjivao mnoge stoljećima. To je Pavlova izjava koju nalazimo u našem uvodnom retku, i posebno izraz koji se pojavljuje dva puta u tom retku, “kršteni za mrtve.”

Bila su ponuđena različita objašnjenja tog izraza. Neki crkveni povjesničari tvrde da ga je John Calvin interpretirao kao ukazivanje na krštenje netom pred nečiju smrt. Rečeno je da je Martin Luther vjerovao da bi ga se trebalo prevesti “kršteni iznad grobova mrtvih.” Drugi opet tvrde da

spominjanje krštenja u tom retku ukazuje na ritualno pranje koje se zahtjevalo od Židova pod Mojsijevim zakonom u slučaju kontakta sa mrtvim tijelom. Najpoznatije tumačenje ovih riječi dano je od različitih frakcija Mormonizma, koji na ritual krštenja gledaju kao na nezamjenjiv zahtjev za ulazak u kraljevstvo Božje. Njihovo vjerovanje navodi da krštenje za mrtve može biti ponuđeno od “zamjene” onima koji su umrli bez prilike da ga sami prime. Ironično, također je naučavano da oni koji su umrli mogu izabrati bilo da prihvate ili odbace krštenje učinjeno za njih.

Nijedno od tih objašnjenja našeg teksta nije zadovoljavajuće iskrenom istraživaču Biblije. Kako stoga da ispravno protumačimo te Pavlove riječi? Što on misli sa izrazom “kršteni za mrtve,” osobito obzirom na činjenicu da ga ponavlja drugi puta u retku? Poput mnogih drugih biblijskih redaka koji isprva mogu izgledati veoma zbunjujuće, ključ za ispravno razumijevanje tih riječi apostola nalazimo u kontekstu u kojem se pojavljuju - u ovom slučaju, cijelo 15 poglavlje 1.Korinćanima. Mi vjerujemo da kontekst ovog poglavlja pruža ne samo jedino ispravno razumijevanje onog što je Pavao mislio u riječima našeg teksta, nego nas prosvjetljuje što se tiče važnih doktrina o smrti i uskrsnuću.

PAVLOVO SVJEDOČANSTVO

Malo će ih poreći da cijela ljudska rasa ili je mrtva ili da umire. Pavao objašnjava da je to počelo

sa prvim čovjekom, Adamom: “Budući da je po čovjeku došla smrt...u Adamu svi umiru.” (1 Kor. 15:21,22) Adamova smrt došla je kao posljedica njegove neposlušnosti božanskom zakonu. Svo njegovo potomstvo je u jednoj ili drugoj mjeri naslijedilo grešnu prirodu u koju je on pao, i svi su nakon toga pretrpjeli istu kaznu - smrt. Kao što Psalmista kaže, “u grijehu me je začela majka moja.” (Ps. 51:5) Pavao potvrđuje krajnji rezultat toga govoreći da je “plaća za grijeh smrt.” (Rim. 6:23)

Sveto Pismo, međutim, pruža veličanstvenu nadu čovjekovog konačnog oporavka od grijeha i smrti. Petnaesto poglavlje 1.Korinćanima predstavlja jamstvo da će mrtvi biti vraćeni u život posredstvom uskrsnuća. Pavao objašnjava zašto je to tako: “Budući da je po čovjeku došla smrt, po čovjeku dolazi i uskrsnuće mrtvih.” (1 Kor. 15:21 HVKJ) Ovdje nas se podsjeća da baš kao što je po palom čovjeku - Adamu - došla smrt, po savršenom čovjeku - Kristu Isusu - učinjeno je mogućim uskrsnuće od mrtvih. Isus je otkupio svijet od Adamske smrti, što je u skladu s njegovim riječima kad je rekao da bude dao svoje tijelo “za život svijeta.” (Ivan 6:51) Tako kao što su “u Adamu” svi umrli, “u Kristu” će svi oživjeti. (1 Kor. 15:22) Tako će svima biti dana prilika da se vrate u savršen, vječni ljudski život temeljeno na poslušnosti božanskom zakonu, iste uvjete pod kojima je Adam živio prije nego je sagriješio.

“OTKUPNINA ZA SVE”

Apostol je koristio riječ “otkup” da opiše sredstvo posredstvom kojeg je Božji plan za oporavak čovjeka od smrtne presude ostvaren. On je napisao: “Jer je to dobro i prihvatljivo pred Bogom, našim Spasiteljem, koji želi da svi ljudi budu spašeni i dođu do spoznaje istine. Jer je jedan Bog i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji je sebe samoga dao kao otkupninu za sve da bude svjedočanstvo u stanovito vrijeme.” (1 Tim. 2:3-6)

Grčka riječ u Novom Zavjetu prevedena otkupnina označava “cijenu koja odgovara.” Čovjek Krist Isus bio je, kao što Sveto Pismo objavljuje, “svet, nedužan, neokaljan, odvojen od grešnika.” (Hebr. 7:26) Na taj način on je “odgovarao” savršenom čovjeku Adamu, koji je bio stvoren na Božju sliku. Međutim, Adam je izgubio tu savršenost i navukao smrt na sebe i na sve svoje potomke kroz prestupanje božanskog zakona. Savršeni čovjek Isus dao je sebe dobrovoljno u žrtvenu smrt, i čineći to on je bio “odgovarajuća cijena,” koja je pružila otkupljenje za Adama i cijelu ljudsku rasu - sve “u Adamu.” Ova priprema otkupnine otvorila je put za sve da se vrate u život.

Kao što je ranije citirano, Pavao je rekao, “Jer plaća za grijeh je smrt,” ali zatim dodaje, “a dar Božji je život vječni po Isusu Kristu, Gospodinu našem.” (Rim. 6:23) Slična je misao izražena u Ivanu 3:16,17: “Jer je Bog tako ljubio svijet da je

dao svoga jedinorođenog Sina, da svaki koji u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni. Jer Bog nije poslao svoga Sina na svijet da bi osudio svijet, nego da po njemu svijet spasi.”

Isus je dalje objasnio, “Tko vjeruje u njega, nije osuđen; ali tko ne vjeruje već je osuđen, jer nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega.” (redak 18) Ovi tekstovi otkrivaju da je cijeli svijet, po nasljeđu, pod smrtnom osudom, i da je bio pružen izlazak iz te osude kroz Krista. Oni nam nadalje govore da taj izlazak ovisi o vjeri i prihvatanju te pripreme od strane pojedinca koja je bila učinjena za njega.

Za sve one koji tijekom sadašnjeg doba, učeći o toj pripremi Božje milosti, prihvate tu pripremu na temelju uvjeta poslušnosti i potpunog predanja za vršenje Božje volje, rečeno je da su “opravdani.” Pavao je napisao, “Opravdani, dakle, vjerom, imamo mir s Bogom po Gospodinu našem Isusu Kristu.” (Rim. 5:1) Oni koji ne dođu Kristu u punoj vjeri, i kroz potpuno predanje njihovih života da vrše volju Božju slijeđenjem Isusovih stopa, ne uživaju taj “mir s Bogom.” Oni su i dalje udaljeni od njega zbog grijeha - još uvijek pod osudom na smrt.

Nema drugog načina spasenja od smrti osim preko Isusa Krista. Govoreći o Isusu, Petar je rekao, “Nema spasenja ni u kome drugom, jer nema pod nebom drugoga imena danog ljudima po kome mi trebamo biti spašeni.” (Djela 4:12) Razlog zašto

nema spasenja osim po Isusu je taj što je on jedini prolio svoju savršenu ljudsku krv u korist od grijeha proklete i umiruće rase. Prolivena krv je u Svetom Pismu, simbol prolivenog života, i Isus je “dušu svoju izlio na smrt,” da bi sva Adamova djeca mogla imati priliku živjeti. (Iza. 53:12)

Kada s vjerom prihvatimo pripreme Kristove prolivene krvi, i posvetimo se božanskoj volji, nalazimo da postoji više od toga da samo vjerujemo. Pavao je napisao, “Jer vam je radi Krista darovano ne samo u njega vjerovati nego i trpjeti radi njega.” (Filip. 1:29) Postoje mnogi Biblijski retci koju pokazuju da je prednost vjernika da trpe sa Isusom. U svom pismu Timoteju, Pavao je napisao, “Vjerodostojna je riječ: jer ako smo s njim umrli, s njim ćemo i živjeti, ako trpimo, s njim ćemo i kraljevati.” (2 Tim. 2:11,12)

“ZA MRTVE”

Vraćajući se riječima našeg uvodnog teksta, Pavao prikladno spominje taj aspekt božanske volje za sve posvećene vjernike u povezanosti sa svojom raspravom o uskrsnuću mrtvih. Bilo je očito nekih u crkvi u Korintu koji nisu vjerovali u Isusovo uskrsnuće, i on ističe da ako Krist nije bio podignut iz mrtvih tada ne postoji nada da će itko od mrtvih biti vraćen u život. On s druge strane pokazuje, ne samo da je Isus bio podignut iz mrtvih, nego da će kroz njega svi biti vraćeni u život. (1 Kor. 15:12-22)

Apostol jasno pokazuje da će to biti ostvareno kroz vladavinu Kristovog kraljevstva, da će on vladati sve dok svi neprijatelji ne budu bili stavljeni pod njegove noge, i da će čak i sama smrt biti uništena. Kada to slavno djelo bude završeno kraljevstvo će biti vraćeno Ocu, da “Bog bude sve u svemu.” (reci 24-28)

Pavao u tom kontekstu dodaje riječi našeg teksta, “Inače što onda čine oni koji se krštavaju za mrtve? Ako mrtvi uopće ne uskrsavaju, čemu se onda krštavaju za mrtve?” Da dalje naglasi svoju poantu, apostol dodaje da ako mrtvi ne ustaju, “zašto se mi svaki čas izlažemo pogibli? Tako mi vaše slave koju imam u Kristu Isusu, našem Gospodinu, svaki dan umirem. Ako sam se na ljudski način borio sa zvjerima u Efezu, kakva mi je prednost ako mrtvi ne uskrsavaju? Onda: Jedimo i pijmo jer sutra umiremo.” (reci 30-32)

Ovi nas reci podsjećaju da posvećeni vjernici tijekom sadašnjeg doba - oni koji nastoje slijediti Isusove stope žrtve - trpe i “umiru svaki dan” s njim. To je, Pavao objašnjava, u korist svijeta čovječanstva, trenutnog “mrtvog” u Božjim očima. Apostol pokazuje da će mrtvi imati korist, na neki način i u od Boga određeno vrijeme, od patnji i smrti Isusovih sljedbenika. To je jedno od važnih obilježja Božjeg veličanstvenog dizajna za davanje života svijetu čovječanstva. Na to nam je skrenuta pažnja na brojne načine u Svetom Pismu, jedno od tih je bilo kroz obećanje koje je Bog dao Abrahamu,

da kroz njegovo potomstvo “svi narodi na zemlji” trebaju biti “blagoslovljeni.” (1 Moj. 12:3; 22:18)

U Galaćanima 3:16 Pavao otkriva da je Krist Isus bio Abrahamovo potomstvo. On zatim dodaje, “jer svi koji ste u Krista kršteni, Kristom ste se zaodjenuli,...Ako li ste vi Kristovi, onda ste Abrahamovo sjeme i baštinici po obećanju.” (reci 27-29) Ovdje je jasno pokazano da će oni koji su kršteni u Krista i koji su vjerni, naslijediti s njim obećanje o blagoslivljanju naroda na zemlji. S obzirom da su ti zemaljski narodi već mrtvi ili umiru, logično je razmišljati o onima koji su tako bili “kršteni u Krista” kao o onima koji su bili “kršteni za mrtve.” To jest, oni “kršteni u Krista” i u potpunosti razvijeni u njegovu karakternu sličnost tijekom sadašnjeg doba, su također “kršteni,” simbolično govoreći, imajući u vidu pomaganje mrtvom i umirućem svijetu. Kroz taj daljnji proces “krštavanja za mrtve” posvećeni su vjernici razvijeni da budu dijelom suosjećajnog svećenstva, “koji suosjećaju sa “ slabostima čovječanstva, i koji su bili ispitani kroz iskustva koja su “zajednička čovjeku.” (Hebr. 4:15; 1 Kor. 10:13) Oni su tako dokazani dostojnima i pripremljeni za veliko buduće djelo blagoslivljanja svih naroda na zemlji.

DALJNJE OBJAŠNJENJE O KRŠTENJU

Krštenje u vodi koje ima ovlaštenje u Svetom Pismu za posvećene vjernike je samo simbol, ili slika, pravog krštenja, koje nije u vodu,

nego u Krista. Pavao objašnjava, “Ili ne znate da svi mi koji smo kršteni u Isusa Krista, u smrt smo njegovu kršteni?” Nastavljajući, on kaže, “Jer ako smo zajedno srasli u sličnosti smrti njegove, bit ćemo i u sličnosti uskrsnuća njegova.” (Rim. 6:3,5)

Što je bila “sličnost” Isusove smrti? Pavao navodi, “Jer onaj koji je umro, umro je grijehu jedanput zauvijek,...Tako i vi smatrajte sebe doista mrtvima grijehu.” (reci 10,11) Isus nikada nije bio grešnik. Njegova smrt “grijehu” bila je prema tome žrtvena smrt u korist svijeta čovječanstva. To što smo mi srasli u sličnost njegove smrti krštenjem u smrt je slično tome žrtvena smrt, i također u korist mrtve ljudske rase. Kasnije u toj istoj poslanici Pavao je napisao, “Zaklinjem vas stoga, braćo, milosrđem Božjim: prinesite svoja tijela na žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, kao svoje razumno bogoslužje.” (Rim. 12:1)

Isusova žrtvena smrt grijehu pružila je poništavanje smrtno presude koja počiva na Adamskoj rasi. Nijedna druga žrtva nije potrebna za to. Kristovi posvećeni sljedbenici ne sudjeluju u tom aspektu njegove žrtve, zato jer, kao što je prethodno navedeno, za to jer je za to bio potreban savršen čovjek - odgovarajuća cijena za Adama. Svijet, međutim, da bi se oslobodio od Adamske presude, treba biti prosvjetljen što se tiče Kristovog djela žrtve. Uz razumijevanje i prihvaćanje te pripreme, on također treba biti podignut od svih tragova izopačenja, bolesti, i smrti da bi se vratio u

savršenost koju je Adam izgubio. Isusovi sljedbenici koji su bili vjerno srasli - kršteni - u "sličnost njegove smrti," će sudjelovati u u tom djelu prosvjetljenja i obnove.

POMIRENJE SVIJETA

Pavao je napisao, "A sve je od Boga koji nas je po Kristu pomirio sa sobom i predao nam službu pomirenja; to jest, pošto je Bog bio u Kristu i pomirio svijet sa sobom, nije im uračunao njihove prijestupe, već nam je predao riječ pomirenja. Sada smo dakle poslanici za Krista. Kao da vas Bog preklinje po nama; molimo vas umjesto Krista: pomirite se s Bogom!" (2 Kor. 5:18-20)

Očito je iz ovog odlomka da žrtvujući sljedbenici Učitelja sudjeluju s njim u pomirenju svijeta. To djelo potiče od Boga. On je veliki autor plana spasenja izgubljene rase, i taj je plan stavljen na snagu kroz Isusa: "Bog je bio u Kristu i pomirio svijet sa sobom." Zatim smo mi, Kristovi sljedbenici dovedeni u sliku kao Kristovi zastupnici u djelu pomirenja za koje je on učinio pripremu. Nama je dana "služba pomirenja."

Redak 21 glasi, "Jer ga je on učinio grijehom [žrtvom za grijeh] za nas, njega koji nije upoznao grijeha, da mi u njemu postanemo pravednost Božja." Ovdje imamo objašnjenje temelja po kojemu mi, koji smo po nasljedstvu pripadnici od grijeha proklete i umiruće rase, možemo biti korišteni od Boga u djelu pomirenja.

To je zbog toga što je Krist napravio pripremu za naše pomirenje, i na temelju prihvaćanja te pripreme “ mi smo u njemu postali pravednost Božja.” Mi, kao posvećeni vjernici, ne dodajemo ništa vrijednosti krvi po kojoj smo pomireni, nego moć te krvi utječe na naše pomirenje. Bog nas računa kao savršene, i daje nam prednost sudjelovanja s Kristom u djelu pomirenja za druge.

Sljedeći redak, koji je prvi redak 2 Korinćanima 6 glasi, “Sada, kao njegovi suradnici zaklinjemo i vas da ne primite uzaludno milost Božju.” Kako je nevjerovatna “milost Božja” za koju nas Pavao potiče da ju ne primimo uzalud. Ova prednost da se bude suradnicima s Bogom obuhvaća dva doba u božanskom planu spasenja - Evandeosko Doba i Mesijansko Doba. Krist je zapovjedio svojim sljedbenicima da idu u cijeli svijet i propovjedaju Evanđelje - riječ pomirenja. Ovo djelo zahtjeva žrtvu i polaganje naših života. To je uključeno u naše krštenje u smrt s Kristom, naše trpljenje i umiranje s njim. Tada će kao što smo vidjeli, djelo približavajućeg se Mesijanskog Doba, kada će svi pripadnici Kristovog Tijela biti sakupljeni i pripremljeni, biti da pomiri i vrati čovječanstvo u život.

Redak 2 poglavlja 6 glasi, “Uslišao sam te u pravo vrijeme i pomogao sam ti u dan spasenja. Evo sada je pogodno vrijeme! Evo, sad je dan spasenja!” Izraz, “Evo sada je pogodno vrijeme,” ne primjenjuje se na životni vijek pojedinaca, nego na

doba u planu Božjem - Evanđeosko Doba - kada Bog prihvaća žrtvu svog naroda i dodjeljuje mu ulogu u svom planu kao suradnika s njim. U ovom tekstu Pavao citira djelom iz Iza. 49:8,9: "Ovako veli Gospod: "U Vrijeme milosti uslišio sam te, pomogao sam ti u dan spasenja. Čuvao sam te, učinio sam te posrednikom zavjeta za narod, da podigneš zemlju, da razdijeliš opustjelu baštinsku zemlju, Da dovikneš sužnjima: 'Izađite!' Onima, koji stanuju u mraku: 'Dođite na svjetlo!' Odmah na putovima oni će pasti, svoju će pašu još naći po svim golim visinama."

NEVJESTA

Biblija simboličkim jezikom govori o crkvi u cjelini - svima onima koji su, tijekom Evanđeoskog Doba, bili srasli u sličnost Isusove smrti, kao o "nevjesti" Kristovoj. U Otkr. 19:7 Isus je spomenut kao "Janje," zbog žrtvene prirode njegovog otkupiteljskog djela. Čitamo, "Radujmo se i kličimo i dajmo mu čast! Jer je došla svadba Jaganjčeva i žena se njegova pripremila!"

Ukras buduće mladenke je nesebična ljubav koja vodi u žrtvu za druge. To je također ukras poniznosti i poslušnosti u vršenju Božje volje. To je bogata kombinacija svih plodova i milosti Svetog Duha. (Gal. 5:22,23; 2 Pet. 1:5-8) Janjetova svadba će se dogoditi jedino kada je svaki izgledni pripadnik Kristove buduće nevjestice tako ukrašen, i zatim doveden kroz prvo uskrsnuće.

Tek će tada biti ispunjeno proročanstvo iz Otkr. 22:17, jer sve do tada neće biti nevjeste. Tekst glasi, “A Duh i mladenka govore: Dođi! I tko čuje, neka kaže: Dođi! I neka onaj tko je žedan, dođe! I tko hoće, neka uzima vode života besplatno!” Ovdje smo obavješteni da će “Duh i mladenka” sačinjavati prvi red onih koji pozivaju čovječanstvo da uzme vode života. Ovdje je opet otkriven poseban položaj u planu spasenja zauzet od onih koji su srasli s Kristom u sličnost njegovoj smrti.

S takvim razumijevanjem, nije nikakvo čudo da Pavao ističe kako bi uzaludna bila Kristova patnja i smrt, kako bi isprazno bilo značenje našeg krštenja za mrtvi svijet čovječanstva, ako ne bi bilo uskrsnuća mrtvih! S radošću, stoga mi polažemo pravo na Biblijsko obećanje da će biti uskrsnuće mrtvih, zato što je Krist Isus naš Gospodin već bio podignut iz mrtvih i uzvišen u nebesku slavu. Prvo uskrsnuće će obuhvatiti sve koji su trpjeli i umrli s njim, kako bi mogli živjeti i vladati s njim, međutim ta slavna nada može biti ostvarena jedino kroz vjernost u krštenju u smrt.

Mi se radujemo u jamstvu božanske pomoći onima koji polažu svoje živote u žrtvu. Jedan od najvećih poticaja na vjernost je Biblijska istina, kao što je ona data u našem uvodnom retku, da se krštenje Crkve u smrt uračunava u korist svijetu. Budimo stoga vjerni, kako bi smo mogli imati udjela u velikom budućem djelu vraćanja mrtvog

svijeta u život, njihovog prosvjetljivanja, i davanja prilike da žive zauvijek.

Moliti Se Jedni Za Druge

***Ključni redak: „I kad su se pomolili, potreslo se mjesto na kome su bili okupljeni; i svi su se napunili Duhom Svetim te govorili s hrabrošću riječ Božju.“
Djela 4:31***

***Izabrani tekstovi:
Djela 4:23-31***

ISUSOVI učenici radovali su se znati da je dugo očekivani Mesija stigao u skladu s obećanjima koja su izrekli proroci. Međutim, ta radost bila je zamjenjena sa zbunjenošću zbog njegove neočekivane smrti. Izvještaji Evandjelja govore o njihovom razočaranju dok su razmišljali o povratku

njihovim prijašnjim životnim zanimanjima. Sveto Pismo također opisuje Isusovo uskrsnuće i pojavljivanja njegovim učenicima. On ih je podsjetio da je bilo neophodno da on umre, zatim ponovno ustane, i da oni trebaju biti svjedoci tih stvari i propovjedati njegovo ime među narodima.

Prilikom svog zadnjeg pojavljivanja prije uzlaska na nebo, Isus je rekao svojim sljedbenicima, „a vi ćete nedugo nakon ovih dana biti kršteni Duhom Svetim.“ (Djela 1:5) Izvještaj navodi da su na dan Pedesetnice učenici bili „napunjeni Duhom Svetim.“ (Djela 2:1-4) To je bilo izvanjski očitovano kada su počeli govoriti drugim jezicima

„kako im je već Duh davao govoriti.“ Mnoštva su bila u čudu, ali neki su se ismijavali. Petar je odgovorio na to sa snažnim govorom objavljujući da je Isus uskrsnuo Božjom moći i u skladu sa riječima Božjih proroka. (reci 14-36)

U četvrtom poglavlju Djela imamo drugi primjer izlijevanja Svetog Duha sa fizičkim očitovanjem. Nakon što je Židovsko Vijeće zaprijetilo Petru i Ivanu, redak 29 kaže da su se braća molila, „A sada Gospodine, pogledaj na njihove prijetnje i daj slugama svojim da sa svom hrabrošću govore riječ tvoju!“ Njihova je molitva bila uslišena kako je navedeno u našem Ključnom Retku. U ovoj pouci mi nalazimo važnost i učinkovitost moljenja za našu braću.

Pavao kaže, „I promišljajmo jedan o drugome da se potičemo na ljubav i dobra djela. Ne propuštajte svoje zajedničko sastajanje, kako je nekima običaj, nego opominjimo jedan drugoga.“ (Hebr. 10:24,25) Djelo „poticanja“ i „opominjanja“ jedni drugih je najbolje ostvareno kroz zajedničko sastajanje i molitvom.

Ivan tvrdi da je ljubav prema braći konačni ispit naše ljubavi prema Bogu, navodeći, „Mi znamo da smo prešli iz smrti u život jer ljubimo braću. Tko ne ljubi brata svojega, ostaje u smrti...Po tome smo upoznali ljubav Božju: jer je on [Isus] položio svoj život za nas. I mi bi smo morali položiti svoje živote za braću.“ (1 Ivan. 3:14,16)

Iskrena molitva za braću je važan aspekt polaganja naših života za njih.

Jakov nam daje sličnu poruku, govoreći, „Ispovijedajte jedni drugima svoje pogreške i molite jedan za drugoga da budete ozdravljeni. Mnogo koristi svrsishodna žarka molitva pravednika.“ (Jak. 5:16) Ovdje opisani „pravednik“ je onaj tko je začet Svetim Duhom—pripadnik klase opisane kao „sinovi Božji.“ (Rim. 8:14)

I na koncu, Isus se molio za sve svoje sljedbenike, uključujući one koji žive u sadašnje vrijeme: „Ja molim....za one koje si mi dao, jer su tvoji...sačuvaj u imenu svome one koje si mi dao, da budu jedno kao mi.“ (Ivan 17:9,11) Slijedimo vjerno te primjere i poticaje da se molimo žarko jedni za druge.

Djeliti Sve

***Ključni redak: „Među njima nitko nije oskudijevao, jer svi koji su posjedovali zemljišta ili kuće prodavali bi ih i donosili utržak od onoga što se prodalo.“
Djela 4:34***

***Izabrani tekst:
Djela 4:34-5:10***

NAKON ogovora na molitvu zapisanog u Djelima 4:31 što smo razmatrali u našoj prethodnoj pouci, braća su se još više zbližila jedni s drugima do to mjere da su objavili kako sve što su posjedovali više nije bilo njihovo, nego je pripadalo Crkvi općenito. (redak 32)

To je očigledno bilo priznanje da im sve što su posjedovali nije došlo od njihovih vlastitih talenata i sposobnosti, nego da su to bili darovi od Boga. U svijetu gdje su bogatstva često bila barometar nečijeg statusa, to je bio impresivan način pokazivanja njihove pune potpore djelu propovijedanja Evanđelja.

Osobna ozbiljnost tog napora podržavanja svjedočenja o Kristovom Evanđelju bila je pokazana postupcima izvjesnog muža i žene imenom Ananija i Safira. Oni su prodali posjed da doprinesu općoj brizi za braću, međutim zadržali su dio dobivenog novca za sebe. Petar je brzo razabrao njihovo nepoštenje, govoreći da nisu lagali ljudima, nego Bogu. On je objavio da je Sotona ispunio

njihova srca sa duhom pohlepe. Kad su bili suočeni sa svojim grijehom, i Ananija i njegova žena pali su na zemlju i umrli. Njihova je smrt rezultirala sa velikim porastom strahopoštovanja među braćom. (Djela 5:1-11) Ovaj nam izvještaj pruža snažnu duhovnu pouku glede važnosti potpunog održavanja naših zavjeta posvećenja, i ne zadržavanja ničega od Gospodina. „Bolje je da ne zavjetuješ nego da zavjetuješ, a ne izvršiš.“ (Prop. 5:5)

Ova je priprema zajedničkog življenja uskoro završila, čime je pokazano da nije bila izvediva u nesavršenom svijetu. Međutim, ona ističe važnu pouku da je cijelo Kristovo tijelo „sastavljeno i povezano svakovrsnim zglobovima opskrbe prema djelotvornosti po mjeri svakog pojedinog dijela,“ i da „ostvaruje rast tijela za izgradnju samoga sebe u ljubavi.“ (Efež. 4:16) To također odgovara Pavlovom opisu udova Kristovog tijela kako su svi bili jednaki u Božjim očima. On kaže, „da ne bude razdora u tijelu, nego da se svi udovi jednako brinu jedan za drugoga.“ (1 Kor. 12:25)

Premda mi ne živimo u komunama s braćom, mi pomažemo njihovim duhovnim i materijalnim potrebama kad god je to moguće. Apostol Ivan navodi, „A tko ima dobra ovoga svijeta i vidi brata svojega u potrebi i zatvori srce svoje pred njim, kako da ljubav Božja prebiva u njemu? Dječice moja, ne ljubimo riječju ni jezikom, nego djelom i istinom.“ (1 Ivan. 3:17,18) Oni koji ne žive u skladu s tim zahtjevanim „plodom

Duha“ su poput onih koje je opisao naš Gospodin: „Svako stablo koje ne rađa dobar plod siječe se i u oganj baca. Prema tome, prepoznat ćete ih po njihovim plodovima.“ (Mat. 7:19,20)

Jakov također govori o tom načelu sa ovim riječima: „Ako li su koji brat ili sestra goli i oskudijevaju svagdanjom hranom, te im tko od vas kaže: Idite u miru, ugrijte se i nasitite!, a ne udijeli im što je potrebo za tijelo, koja korist?“ (Jak. 2:15,16) Takav je bio slučaj sa Ananijom i Safirom, i to je rezultiralo ne samo s gubitkom materijalne dobiti, nego i samim njihovim životima. Neka bi smo uvijek bili pažljivi da vidimo koje su potrebe naše braće i živjeli u skladu s načelom davanja iz srca iskrene velikodušnosti.

Svjedočiti Za Istinu

***Ključni redak: „Tada su im
Petar i drugi apostoli
odgovorivši rekli: Treba biti
poslušan Bogu više nego
ljudima.“
Djela 5:29***

***Izabrani tekst:
Djela 5:27-42***

U NAŠIM prethodnim poukama našli smo mnoštva Kršćana kako s jednim srcem mole za Apostole. Njihove su konkretne riječi koje su zapisane u Djelima 4:29,30 bile, „A sada, Gospodine,

pogledaj na njihove prijetnje i daj slugama svojim da sa svom hrabrošću govore riječ tvoju! Po ispruženoj ruci tvojoj da bude ozdravljenja; i da se znakovi i čudesa mogu događati po imenu svetog djeteta tvojega Isusa.“ Također smo vidjeli kako su svjetovni resursi braće bili donirani u punoj mjeri kao podrška tom djelu svjedočenja.

Njihove molitve za snagu i moć u korist Apostola odmah su bile uslišene: „A po rukama apostolskim događali su se mnogi znakovi i čudesa među narodom.“ (Djela 5:12) Izvještaj nastavlja opisujući učinkovitost njihovih napora. Veliki broj bolesnih bio je doveden k apostolima u hram iz Jeruzalema isto tako kao i okolnih gradova. Kao rezultat, „i sve se više vjernika pridruživalo Gospodinu, mnoštvo i muškaraca i žena.“ (reci 14-16)

Prvosvećenik i oni iz Saduceja nisu se radovali, kao narod, učinkovitosti apostolskog propovijedanja i liječenja. Umjesto toga, oni su bili ispunjeni ogorčenjem i bacili su apostole u zatvor. (reci 17,18) Međutim, baš kao što je djelo svjedočenja isprva bilo potpomognuto molitvama i resursima mnoštva Kršćana, tako je Bog i sada intervenirao izravno kroz svoje anđele. „Ali je anđeo Gospodinov noću otvorio vrata tamnice, izveo ih pa im rekao: Idite, stanite i govorite u Hramu narodu sve riječi ovog života!“ (reci 19,20) Ovdje se opet dogodila još jedna čudesna manifestacija od Boga dajući daljnji dokaz da Evandeoska poruka o Kristu neće biti spriječena nikakvim ljudskim protivljenjem.

Kad su službenici idućeg jutra našli zatvor praznim i Apostole kako propovijedaju u Hramu, naredili su da ih se dovede pred vijeće. Njima se opet zaprijetilo s kaznom ako ne poslušaju autoritet Židovskih vlasti. (reci 21-28) Reakcija apostola zapisana je u našem Ključnom Retku. Slične prijetnje su dobili mnogi od Božjeg naroda kroz cijelo Evandeosko Doba od onih koji tvrde da ispovijedaju Kršćansko vjerovanje, ali koji nisu bili u skladu sa istinom koju su objavili Isus i apostoli. Bila je prednost tih Isusovih svjedoka da također objave, „Treba biti poslušan Bogu više nego ljudima.“

U raspravi koja je uslijedila apostolskoj izjavi da će slijediti Boga a ne vijeće ljudi, Farizej

visokog ugleda imenom Gamalijel ustao je i dao svjedočanstvo o drugima koji su bili izazvali autoritet vijeća u prošlosti. On je rekao, „Ljudi, Izraelci! Pazite na sebe zbog onoga što namjeravate učiniti u vezi tih ljudi!“ (redak 35) On ih je podsjetio da su i drugi slično tome odvukli sljedbenike za sobom, međutim njihovi su pokreti brzo došli i otišli. Gamalijel je zatim zaključio sa ovim mudrim riječima savjeta: „A sada vam kažem: okanite se ovih ljudi i pustite ih! Jer ako je ovaj naum ili ovo djelo od ljudi, nestat će, ali ako je od Boga, nećete ga moći srušiti; da se i sami ne nađete u ratu protiv Boga!“ (reci 38,39)

Izvještaj Gamalijelovih riječi opreza vjeću podsjeća nas na slične situacije danas, u kojima su ljudi spremni dopustiti da naše svjedočenje o Evandjelju stoji na vlastitim zaslugama. Iskoristimo takve razumne glasove usred većine onih koji bi se protivili našim naporima.

Imati Na Umu Božju Vjernost

***Ključni redak: „A on,
pun Duha Svetoga,
zagledao se u nebo i vidio
slavu Božju i Isusa gdje
stoji Bogu zdesna.“
Djela 7:55***

***Izabrani tekstovi:
Djela 7:2-53***

NAŠE SU SE pouke ovaj mjesec usredotočile na rane aktivnosti crkve Evanđeoskog Doba. Razmotrili smo načela molitve jednih za druge, davanja svega Gospodinu, i kako treba biti vjeran u svjedočenju

za istinu kad god se za to ukaže prilika. Današnja pouka zaključuje razmatranje tih načela sa izvještajem o Stjepanu, prvom Kršćanskom mučeniku.

Po uspostavi pripreme zajedničkog življenja u crkvi temeljeno na dijeljenju zemaljskih posjeda, počeli su nastajati problemi s priljevom novih vjernika a što se tiče upravljanja zbrinjavanja svakodnevnih potreba braće. U odgovoru na to apostoli su imenovali đakone „na dobru glasu, punih Duha Svetoga i mudrosti,“ da nadgledaju taj posao dok su oni posvetili sve svoje vrijeme i napore na propovijedanje o Isusu Kristu. (Djela 6:1-4)

Među tim izabranima bio je Stjepan, „čovjek pun vjere i Duha Svetoga.“ (redak 5) Od sedmorice odabranih, izgleda da je on bio najtalentiraniji u

svjedočenju za istinu. „A Stjepan, pun vjere i snage, činio je velika čudesa i znakove među narodom. Tada su se podigli neki od onih iz sinagoge...te se počeli prepirati sa Stjepanom. I nisu se mogli oduprijeti mudrosti i duhu kojim je govorio.“ (reci 8-10)

Kao posljedica njegovog propovijedanja, podignute su bile lažne optužbe protiv Stjepana da je govorio bogohulne riječi protiv svetog hrama. Židovsko se vijeće opet našlo suočeno s još jednim Isusovim učenikom u svom nastojanju da okončaju širenje Evanđelja. U ovom su slučaju, možda trebali znati bolje jer kad je Stjepan bio doveden pred njih, „Nato su svi koji su sjedili u Vijeću uprli pogled u njega i opazili da mu je lice bilo kao lice anđela.“ (redak 15)

Upitan od prvosvećenika, „Je li to tako?“, Stjepan je odgovorio predstavljanjem povijesti Izraelskog opetovanog propusta da slijede Božje zapovijedi. Optužio ih je da su bili „tvrdoglavi i neobrezanih srdaca i ušiju,“ i za suprotstavljanje Svetom Duhu. Čineći tako, Stjepan je predstavio obranu istine umjesto sebe. (Djela 7:1-51)

On ih je podsjetio da kao što je Izrael isprva odbacio Mojsija, tako su sada odbacili Isusa. Zatim je, što se tiče Isusa, on rekao, „To je onaj Mojsije koji je rekao sinovima Izraelovim: Proroka poput mene podići će vam Gospodin, Bog vaš od vaše braće, njega trebate slušati.“ (redak 37) Zaključujući svoje predavanje, Stjepan je naveo: „Koga od

proroka nisu progonili očevi vaši? Poubijali su one koji su unaprijed najavljivali dolazak Pravednika, koga ste vi sada već izdali i ubili, vi koji ste primili Zakon...ali ga niste držali.“ (reci 52,53)

Stjepanov je govor razgnjevio vijeće kad su shvatili da je to bila osuda njihovih postupaka. Njihov se gnjev prometnuo u nasilje kad im je rekao što vidi na nebesima, zapisano u našem Ključnom Retku—„Isus stoji zdesna Bogu.“ Odmah su ga izbacili iz grada i kamenovali do smrti. (reci 55-58) Neka bi smo i mi bili hrabri poput Stjepana dok svjedočimo za Isusa!

Nemoj Samo Vjerovati – Nego Radi

„Ovo je djelo Božje, da vjerujete u onoga koga je on poslao.“ Ivan 6:29

SVETO PISMO nam govori da je bez vjere nemoguće ugoditi Bogu. (Hebr. 11:6) To je razumljivo, jer mi vidimo isto načelo kao primjer u ljudskim odnosima. Ako je međusobno povjerenje zahtjev za iskreno prijateljstvo među ljudskim bićima, koliko je više potrebnije imati vjeru u Boga ako mu želimo ugoditi i uživati bogate koristi koje proizlaze iz prijateljstva s njim. Abraham je bio nazvan Božjim prijateljem, zato što je bio vjeran i vjerovao obećanjima koja mu je Bog dao. (Jak. 2:23) Tijekom svih doba njegovih planova i nauma, vjera u Boga otvorila je vrata božanske naklonosti svim blagoslovima i iskazala je čast njegovoj mudrosti i ljubavi koje mu je bilo po volji pružiti svom narodu.

Ne postoji drugi pristup bliskom odnosu s Bogom izuzev kroz vjeru. Sva djela pravednosti, odvojena od vjere, su poput „prljave haljine“ u njegovim očima. (Iza. 64:6) Svaki pokušaj s naše strane da surađujemo u njegovom planu koji nije temeljen na poptunom pouzdanju u njega i vjeri da

su njegova volja i način postupanja najbolji, neprihvatljiv je. Osim toga, naša vjera u njega mora biti apsolutna – toliko puna i cjelovita da što god on otkriva da je njegova volja, iako to moglo voditi u oskudicu, teškoću, patnju, ili smrt, mi ćemo ju izvršiti. Vjera koja se pouzda u Boga samo onda kada sunce radosti osvjetljuje naše živote nije vrsta vjere koja sačinjava temelj pravog prijateljstva s Bogom.

Toliko je temeljna za pomirenje s našim Stvoriteljem vjera u njega da u našem tekstu Isus pokazuje da je ona ukupan zbroj svega što bi se s pravom moglo smatrati „djelom Božjim.“ U ovom je odlomku pokazano da je pravi ispit vjere u Boga prihvatanje Isusa, kojeg je Bog poslao. Mnogo lakše shvatimo punu snagu misli kada se sjetimo da je to bilo upućeno narodu koji se smatrao posebnom izabranim od Boga na zemlji, onima kojima je Bog povjerio svoje djelo blagoslivljanja svih naroda.

Izraelci su se pozivali na Abrahama kao svog oca i Mojsija kao svog zakonodavca. Oni su vjerovali da će obećanja data Abrahamu što se tiče njegovog „sjemena“ imati ispunjenje kroz njih. Oni su se smatrali Božjom kraljevskom nacijom, njegovim posebnim narodom, i da Mesija bude uzdigao njihovu naciju da bude istaknuta na zemlji. Smatrali su da im se svi drugi narodi trebaju pokloniti, da bi primili Božje obećane blagoslove. Kako su oni razumjeli stvar, to je bio Božji program

za ljudsku obitelj, „djelo Božje“ na zemlji, za kojega su oni pretpostavljali imati zajamčen udio.

Osim toga, Izraelci su pretpostavljali da su bili osposobljeni biti Božjim slugama kroz njihovo držanje Zakona. Zaista, oni su gledali na svoje mnoge obrede kao da su bili s pravom dio djela Božjih. Izrael kao narod nikada nije bio vjeran u držanju Zakona, nego su napravili prizor od vanjske poslušnosti njemu i njegovim obredima. Međutim, oni nisu uspjeli, pokazati iskrenu vjeru u Boga, i to je bilo pokazano tijekom cijelog razdoblja njihovog postojanja kao nacije. To ih je držalo u pustinji četrdeset godina nakon što su napustili Egipat. To je spriječilo njihov ulazak u počinak pod vodstvom Jošue. To ih je dovelo do gubitka nacionalne neovisnosti kad su ih zarobili Neznabožački narodi, i spriječilo ih da prihvate Mesiju kad im je došao kod svog prvog dolaska. Oni su mislili da su bili pravi sluge Božji, i mogli su to biti, međutim njihov nedostatak ispravne vjere u Boga spriječio je njihovo sudjelovanje u njegovim djelima.

PARTNERI S BOGOM

Postoji djelo koje treba raditi za Boga, i Sveto Pismo ukazuje na one koji su „suradnici“ s njim. (2 Kor. 6:1) Međutim, Bog neće koristiti bilo koga u takvom uzvišenom djelu tko nema potpunu vjeru i pouzdanje u njega. Citirajući ponovno riječi našeg teksta, Isus je rekao, „Ovo je djelo Božje, da

vjerujete u onoga koga je on poslao.“ Ovo udara pravo u korijen najštetnije slabosti Izraleaca. Oni su smatrali da su narod, kojima, i kroz koje treba doći obećani Mesija. Oni su tvrdili da su Božji suradnici na zemlji, ipak sve su njihove tobožnje tvrdnje, i ambicije bile besmislene ako nisu vjerovali u Mesiju kojeg je Bog poslao.

Bio Židov ili Neznabožac, nitko ne može biti suradnik sa Bogom osim kroz Isusa. Sve je od Oca i kroz Sina. (1 Kor. 8:6) „Za izvršenje u punini vremena“ Bog će „sve sakupiti pod jednu glavu u Kristu, i što je u nebu i što je na zemlji, i u njemu.“ (Efež. 1:10) Vjera u Isusa je neophodna, i za naše spasenje i kao temelje prihvatljive službe Bogu. Cijeli Božji plan – sva njegova djela – je u svrhu sakupljanja čovječanstva k Isusu, kroz vjeru u njega. To je djelo koje neće biti potpuno napravljeno sve do kraja „izvršenja u punini vremena.“

„Vjerovati“ u Isusa je mnogo dalekosežnije u svojem dubljem smislu nego su mnogi pretpostavljali. Bilo je to za Židove kod njegovog prvog dolaska. Oni su očekivali Mesiju koji će uzvisiti njihovu naciju na položaj slave među drugim nacijama. Stoga, nisu bili spremni vjerovati u onoga koji je bio „prezren i odbačen od ljudi.“ (Iza. 53:3) Nakon što je Isus bio podignut iz mrtvih on je rekao dvojici svojih učenika da su bili „sporog srca da vjeruju“ svemu što su proroci rekli glede Mesije. (Luka 24:25) Oni su likovali nad

obećanjima o Mesijinoj slavi ali nisu vjerovali proročanskom izvještaju koji govori o njegovoj patnji i smrti.

Židovi su bili „sporog srca“ vjerovati u ono što nije bilo za njihovo likovanje. Kroz sva doba to je sačinjavalo glavni ispit iskrene vjere. Abraham je pokazao svoju živu vjeru u Boga poslušnošću koja je prouzročila da napusti svoj narod i dom svog oca. Zasigurno nije bilo privlačan izgled za Abrahama da napusti svoj dom u Uru i da započne dugo putovanje u zemlju obećanja, „ne znajući kamo ide.“ (Hebr. 11:8) Međutim, da to nije učinio, on ne bi dao dokaz da je uistinu vjerovao Bogu.

Sav bi Izrael spremno povjerovao u Isusa da je on došao u slavi i u osvajačkoj moći. Međutim, zato što je bio krotka i ponizna srca, prijatelj poreznika i grešnika, i ukoravatelj nepravедnosti, oni su „lice otklanjali“ od njega. (Iza. 53:3) Oni koji su vjerovali učinili su to na veliki osobni trošak. Oni su izgubili svoj ugled među svojim bližnjima. Ubili su im njihovo ime. Njihova je vjera stavila na njih dužnost da postanu svjedoci za prezrenog Nazarećanina, ne samo u Judeji nego do najudaljenijih djelova zemlje. Da su odstupili od svog vjerovanja, bilo bi to dokaz da njihovo ispovijedanje vjere nije bilo od srca niti iskreno.

VJERA UZ DJELA

Jakov izjavljuje da je „vjera bez djela mrtva.“ (Jak. 2:20) To je očigledno po svim

pitanjima Kršćanskog učenja. Kad je Isus rekao da su vjerovanjem u njega bila ostvarena djela Božja, on ne misli da svu sva djela Božja koja se očekuju da izvrše njegovi sljedbenici samo formalna ispovijest da je on Mesija i Otkupitelj svijeta. Isus je rekao previše drugih stvari u objašnjenju pravog učenja da nas spriječi da ne protumačimo pogrešno ovu jednu izjavu i to toliko totalno da u njoj nađemo izgovor za lakši način življenja Kršćanskog života.

Isusovi su učenici vjerovali u njega. Oni su imali pouzdanje da je on bio Mesija i vizualizirali su slavu njegovog kraljevstva. Oni su željeli biti s njim u tom kraljevstvu. Majka dvojice od njih, ambiciozna za svoje sinove, zatražila je da jedan mogne sjesti njemu zdesna a drugi s lijeva u kraljevstvu. Isus ih je upitao, „Možete li piti čašu“ iskušavajućih iskustava „koju ću ja piti i krstiti se krštenjem“ u žrtvenu smrt, „kojim sam ja kršten?“ (Mat. 20:22) Ovdje je bilo nešto daleko preko samo davanja mentalnog pristanka na činjenicu o njegovom Mesijanstvu. U tome je bio pravi ispit njihove vjere – ozbiljan ispit – spremnosti da trpe i umru s njim.

Vjerovati u Isusa u punom, apsolutnom smislu znači vjerovati da je kroz njega izvršen cjeli plan ljudskog otkupljenja i spasenja. To znači prihvatiti njegovu vodeću ulogu u tom planu vjernim sljedenjem njegovih stopa. To znači prihvatiti njegovo poglavarstvo u tijelu kojega smo

udovi, vođeni njegovom voljom. To znači spremnost slušati njegove zapovjedi, biti vođen njegovim načelima, i umrijeti kao što je on umro. To je rad za Boga i govoriti stvari koje nam je dao da ih objavimo, poput Isusa. Naša vjernost po svim tim pitanjima dokazuje našu iskrenu vjeru u Isusa, onoga koji je bio „poslan“ od Boga.

U kratko, pravi dokaz naše vjere je naša spremnost da vršimo Božju volju kako je izražena u i kroz Isusa, čak kada je njegova volja u suprotnosti našim prirodnim sklonostima. Propovijed na Gori sadrži mnoge izraze božanske volje koje nije lako provesti u našim životima. Na primjer, mi smo poučeni ljubiti svoje neprijatelje i da činimo dobro onima koji nas preziru i progone nas. Upute poput ovih idu protivno volji tijela. Međutim ako vjerujemo u Isusa, mi ćemo ih poslušati, bez obzira na cijenu.

OZBILJAN ISPIT

S tim u vezi mi smo vidjeli nadahnjujuće primjere posvećenih vjernika koji su odbili govoriti loše o, ili omalovažiti na bilo koji način, one koji im se suprotstavljaju, zato što je to suprotno Učiteljevim uputama. Zauzeti takav položaj nema sumnje da je mnogo koštalo te Isusove sljedbenike. Oni su bili prezreni od svojih nevjerujućih prijatelja i rođaka. S nekima se nema sumnje postupalo nepravedno i sa zlom voljom. Svi su oni najvjerojatnije pretrpjeli na jedan ili dugi način –

ponekad okrutno, a u drugim slučajevima manje ozbiljno.

Zašto je to tako? To je jednostavno zato što su ti vjerni Kršćani vjerovali u Isusa u punoj mjeri koja vodi u poslušnost. S druge strane, mnogi tobože vjeruju ali tvrde da Gospodareva učenja o ljubavi nisu praktična za ovo vrijeme i doba, smatrajući da kad bi on bio ovdje danas da bi on najvjerojatnije promjenio svoje upute po tom pitanju. Na taj način, mnogi se tobožnji vjernici približavaju Gospodinu svojim ustima, ali njihova su srca daleko od njega, kao što je prorok i pretekao da će biti. (Iza. 29:13; Mat. 15:8)

Kada je Isus prvi puta poslao svoje učenike u službu, tim su vjernicima bile date upute koje su se uvijek činile veoma radikalnima polovičnim Kršćanima. On im je rekao, „Ne brinite se za život svoj što ćete jesti,“ ili kako će te biti obučeni. (Luka 12:22; Mat. 6:25,31) Njihova spremnost da poslušaju te upute bio je praktičan ispit njihove iskrene vjere u Isusovo vodstvo. Bio je to ozbiljan ispit, zato što je ideja bila suprotna ljudskoj mudrosti, koja je zaključila da bi to bilo nerazumno i ludo odvažno razmišljanje. Isti je ispit bio pokazan u načinu postupanja Abrahama kad je on napustio svoj narod i dom svog oca. Međutim, kao i kod Abrahama, tako je bilo i sa tim učenicima – njihova poslušnost Gospodinovim uputama bila je dokaz njihove vjere.

Kasnije, pred kraj svoje službe, Učitelj je upitao te vjerne, „je li vam što nedostajalo?“ (Luka 22:35) Ne, nije. Ne postoji nikakva opasnost o nedostajanju bilo zemaljskih ili duhovnih blagoslova toliko dugo dok smo mi vjerni Gospodinovim zapovjedima, jer obećanje je „neće uskratiti dobra onima koji hode čestito.“ (Ps. 84:11) Gotovo je dvije tisuće godina prošlo od kad je Isus dao upute svojim učenicima, i mnoge od životnih okolnosti su sada posve drugačije od onih u vrijeme njegovog prvog dolaska. Ipak osnovna načela iza tih uputa su ista, i poslušnost njima je još uvijek jedan od najozbiljnijih ispita naše vjere. Kao Isusovi učenici danas, mi smo također pozvani biti njegovim poslanicima, njegovim predstavnicima. Naša vjera, koja vodi ka potpunom posvećenju za vršenje Božje volje, stavlja nas u sklad s Bogom, i sa istinom i pravednošću. Nama je jasno rečeno da mi više nismo sluge sebe, nego Boga. Naš je pristup cijelom nizu životnih iskustava time promjenjen.

Glavna briga muškarca ili žene u svijetu je da „zaradi za život.“ Od djetinjstva počinje planiranje, obrazovanje, i rad za materijalne potrebe kuće, hrane, odjeće i na koncu za udobnost i sigurnost u starosti. To je sve opravdano za tjelesnog čovjeka. Međutim, vjera u Krista, ako je iskrena i potpuna, mjenja cijeli pogled i pristup. Svesrdni vjernik zapaža upute Svetog Pisma što otkriva da je njegova glavna briga sada služiti Nebeskom Ocu. On i dalje prepoznaje da treba

hranu i odjeću kao i njegova obitelj. Međutim, čineći to, on shvaća da je glavni smisao njegovog života da vrši Božju volju i Božje djelo.

Nije lako napraviti tu promjenu u našim srcima i životima. Samo će nam neograničena vjera u Boga i Isusa pomoći u tome. To je radikalna promjena, i u onoj mjeri u kojoj naši neposvećeni prijatelji saznaju za to mislit će da smo ludi, i da naše prosuđivanje nije zdravo. Religija je u redu, takvi mogu reći, sve dok je unutar granica i u svojoj ispravnoj sferi. U redu je, oni kažu, ići u crkvu nedjeljom i slati našu djecu u Nedjeljnu školu. To je dobro za našu djecu, i sat vremena u crkvi neće nauditi nikome od nas, ali učiniti religiju glavnom u našem životu, to je u redu za svećenika. To je njegov posao, i on je za to plaćen.

Tako se pravi vjernik nalazi u sukobu sa svijetom i mnogim tobožnjim Kršćanima. Međutim, njegova mu prava vjera ne ostavlja drugi izbor. On se raduje imati udjela u zadatku koji nam je dan: „Sada smo dakle poslanici za Krista,“ i imamo „službu pomirenja.“ (2 Kor. 5:20,18) Iz te i drugih uputa on zna da je bio pozvan biti svećenikom, i kao svećenik Božji njegov je glavni posao služba Svemogućemu. On ne očekuje plaću za svoje službe, jer njih se treba izvršiti slobodno i bez određenih granica, da bi drugi mogli biti blagoslovljeni.

POTREBNE STVARI

Za neke je ozbiljan ispit vjere čekati na Gospodina. Spoznaja o Bogu i o njegovim planovima i naumima je toliko nadahnjujuća da želimo o njoj pričati naširoko i nadaleko. Ako pretpostavljamo da smo ograničeni zbog Biblijskih odgovornosti prema našim obiteljima, mogli bi smo biti iskušani da zanemarimo te obaveze da bi smo se mnogo potpunije posvetili službi Gospodnjoj. U takvom slučaju, ispit naše vjere bio bi naša poslušnost uputi i upozorenju da „ako li se tko ne skrbi za svoje,...zanijekao je vjeru.“ (1 Tim. 5:8)

To može biti vrlo složeni ispit vjere. Mi možda vidimo potrebu za radnicima u vinogradu, i smatrajući da mi imamo sposobnosti za neki određeni dio posla, biti skloni razmišljati da Gospodin zasigurno ne želi da zanemarimo tu priliku samo zato što imamo obitelj o kojoj treba brinuti. Međutim, to bi moglo biti tjelesno razmišljanje. Bilo koja služba koja je izvršena suprotno jasnim uputama Božje Riječi, poput gore navedene, nije mu prihvatljiva i dokazuje nedostatak pouzdanja u božanske pripreme.

Mojsije je čekao četrdeset godina prije nego je Gospodin bio spreman upotrijebiti ga. Isus je čekao osamnaest godina. U starosti od dvanaest godina želio je baviti se onim što je Oca njegova, međutim sve dok nije bio star trideset nije mogao ispravno ući u tu službu. Stoga, ako upute Riječi Božje i životne okolnosti čini se kao da na neko vrijeme ograničavaju naše aktivnosti u

Gospodinovoj službi, trebali bi smo strpljivo čekati. U međuvremenu, trebali bi smo najbolje što možemo iskoristiti koje god mogućnosti možemo s pravom uživati. Tako ćemo očitovati našu pravu vjeru i ispravnu pripremu srca za veće prednosti službe u „svoje vrijeme,“ u skladu sa Božjim vodstvom i usmjerenjem.

VJERA I POSVEĆENJE

Kao što smo vidjeli, prava i potpuna vjera podrazumjeva djelovanje. Vjera u Krista prema tome znači potpuno posvećenje—i njegovo svakodnevno obnavljanje—da vršimo Božju volju kako je izražena kroz njegovog Sina. Ako kažemo, „Da, Gospodine, ja vjerujem,“ to je jednako kao da mu kažemo da bi on trebao uzeti naše živote i koristiti ih na svoju slavu. Bilo koji drugi stav ne bi uspio otkriti iskrenu i punu vjeru.

Razmislimo što je to što mi ispovijedamo da u to vjerujemo. Mi vjerujemo da je Isus Sin Svemogućeg Stvoritelja i Boga svemira, i da je on bio s Ocem od početka i sudjelovao s njim u djelu stvaranja. Mi vjerujemo da je ljudska rasa bila stvorena da zauvijek živi na ovoj zemlji, i da su bolest i smrt ušli u svijet samo zbog grijeha. Mi nadalje vjerujemo da je Stvoritelj svemira, kojeg mi nazivamo našim Nebeskim Ocem, poslao svog Sina u svijet da otkupi umiruću rasu i vrati čovječanstvo u život. Mi vjerujemo da su Kristovi sljedbenici ovog doba pozvani da sudjeluju u njegovim

patnjama sada i da im je obećan udio u njegovoj kraljevskoj slavi – budu li vjerni do smrti.

Sve je to uključeno u našu vjeru u Isusa, jer on je utjelovljenje cijelog plana Božjeg. Nije li stoga očito, da takva vjera obavezno mjenja cijelu našu životnu perspektivu? Od koje su vrijednosti prolazne igračke i radosti sadašnjeg i nesigurnog ljudskog života kad ih se uspoređi sa prednosti koja je naša biti „suradnicima“ s Bogom? (2 Kor. 6:1) Kad jednom dopustimo snazi naše vjere da nas ispravno uhvati, nema ništa što možemo učiniti osim da se stavimo u potpunosti u Božje ruke da budemo upotrijebljeni u skladu sa mudrim odlukama njegove volje.

Uistinu vjerovati znači mnogo. Ona nas neminovno mora voditi da potpune predaje nas samih Bogu i posvećenja svega što imamo i što jesmo vršenju njegove volje. Na taj način mi sudjelujemo u „djelu Božjem“ prema njegovom planu vjekova, i potpuno „vjerujemo u onoga“ kojeg je Bog poslao da bude naš Otkupitelj, učitelj, i savršeni primjer, da bi smo mogli biti sluge pomirenja i sada i kad budemo uzvišeni u kraljevsku slavu.

SVANUĆE

Broj 10

LISTOPAD 2015

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti
su iz tekući broja časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle
Almirante Brown 684, Monte
Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,
P.O. Box 402, Rosanna,
Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal
50088, Rio de Janeiro, RJ
CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated
Bible Students, 102 Broad Street,
Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,
British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,
44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de
Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch
Bibelstudien- Vereinigung, Postfach
11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),
199 Railroad Avenue, East Rutherford,
NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,
#34, Serpentine Street, Richmond
Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,
Associazione Studenti Biblici, Via
Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Božji Plan Vjekova 2

Međunarodne Biblijske Studije

Sveti Duh Nije Za Prodaju 19

Savle Zaslužuje
Vjerodostojnost 22

Petar ide k Poganima 25

Pouzdanje u Božji Sveti Duh 28

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Skrivena Mana, Bijeli Kamen i
Haljine Slave 31

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – OCT 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

Božji Plan Vjekova

BOŽJE RIJEŠENJE ZA MIRIJADE PROBLEMA ČOVJEČANSTVA

“Da bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja u skladu s vječnim naumom [planom vjekova, E.D.] što ga je on naumio u Kristu Isusu, Gospodinu našem.” (Efež. 3:10,11)

Još je godinu dana do predsjedničkih izbora u Sjedinjenim Američkim Državama 2016 godine. Ipak, čini se kao da mnogi kandidati “trče” za tom službom još od kad su zadnji izbori bili odlučeni u studenom 2012. Dok ovo pišemo, ukupno dvadeset i dva “glavna” kandidata trče za najuzvišenijom službom u zemlji--šest Demokrata i šesnaest Republikanaca--jedan Republikanac je nedavno ispao iz utrke. Sedamnaest Republikanaca koji su isprva objavili svoju kandidaturu za predsjedničku utrku predstavljaju većinu za jednu glavnu političku stranku u povijesti SAD-a. Već su održane tri rasprave između različitih Republikanskih kandidata, a još je devet planirano za sredinu Ožujka iduće godine. Demokratski kandidati

također planiraju najmanje šest rasprava između sada i kraja Ožujka.

Razlog zašto smo spomenuli gore navedeno nije da uđemo u raspravu što se tiče vrijednosti bilo kojeg od pojedinačnih kandidata. Mnogi od njih, ako ne i svi, imaju želju učiniti tu zemlju boljom i pokušati riješiti njenih mirijade problema i izazova. Ispod je djelomičan popis spornih pitanja s kojima se suočava idući predsjednik, a što je objavljeno nedavno u glavnim Srednjozapadnim novinama:

- Reforma i provedba imigrantske politike
- Rasprava o smrtnoj kazni
- Reforma i zakonodavstvo politike o drogi
- Reforma kontrole oružja
- Kontroverze oko abortusa i povezanog istraživanja fetusa
- Reforma zajma Višeg obrazovanja
- Procjena napretka građanskih prava
- Smanjenje federalnog deficita i uravnoteženi proračun
- Reforma poreza
- Rasprava što se tiče homoseksualnosti i drugih moralnih pitanja
- Globalno zatopljenje i briga za okoliš
- Rasprava o energiji
- Kampanja za reformu financija
- Socijalno osiguranje i solventnost medicinske skrbi
- Reforma socijalnog staranja

-Raspadanje infrastrukture na mnogim područjima: ceste, mostovi, cjevovodi, da spomenemo samo nekoliko

-Reakcija na sve gore vrijeme i požare

-Nagrdeni gradovi i proizlazeća niža cijena vlasništva

-Potreba za daljnjim poboljšanjem sigurnosti zračnih luka i elektronike

-Financiranje prve pomoći i nastavljena potreba za kohezijskom komunikacijom

-Potencijalno zatrpavanje Federalnih agencija dok se bave s tim spornim pitanjima

Vrijedno je zapaziti da gornji popis opisuje goruće probleme u SAD-u. Mi tome možemo dodati mnoštvo stranih političkih problema koji utječu na SAD na svakodnevnoj bazi. Oni obuhvaćaju svaku regiju u svijetu, i tiču se svih aspekata života - ekonomskih, političkih, društvenih i vjerskih. Izložiti takav katalog domaćih i stranih problema pred američke predsjedničke kandidate navodi nas da se pitamo zašto bi itko od njih želio uopće tražiti tu službu.

Njima za zaslugu, različiti su kandidati pokušali izići sa “planovima” za rješenje nekih od teških pitanja s kojima se SAD danas suočava. Čineći to, međutim, oni su najvećim dijelom izabrali iznijeti ideje za koje vjeruju da će biti najpopularnijima i prikupiti najviše glasova. Ili da to prikažemo ovako, umjesto smišljanja dobro

promišljenih planova koji bi dugoročno mogli koristiti zemlji kao cijelini, većina iznosi nešto više od primjenjivanja kratkoročnih “zakrpa” za probleme. Takve ideje zvuče dobro u okviru političke retorike, govora i rasprava. Međutim, takvim planovima nedostaje dalekovidnost i mudrost stvarnih rješenja koja bi u konačnici koristila svima.

Vjerujemo da nije pretjerano reći da su ponos i sebičnost u korijenu većine problema s kojima se suočava SAD, isto tako kao i cijeli svijet. Isto tako, ponos i sebičnost sprečavaju iskrene napore da se riješe ti problemi. Osim toga, to nije ograničeno samo na vođe nacija, i kandidate koji trče za javnom službom, nego uključuje i mase ljudi. Čovječanstvo je općenito palo kao žrtva Sotonine glavne karakterne crte ponosa. Baš kao što je to bezbožno svojstvo prouzročilo da Sotona izgubi Božju naklonost zauvijek, jednako je tako bilo uzrokom puno grijeha, tuge, i zla među ljudskim rodом, i bilo glavnom preprekom čovjekovoj sposobnosti da riješi probleme s kojima se suočava.

Međutim, mi nismo zloguki proroci - to je daleko od onog u što mi vjerujemo. Umjesto toga, mi samo skrećemo pažnju na čovjekove nedostatke u svrhu naglašavanja činjenice da tamo gdje čovjek i njegovi kratkovidni planovi ne uspijevaju, Bog ima plan koji će uspjeti. Taj je plan bio na djelu još od postanka svijeta, i on je, kao što naš uvodni tekst

navodi, “plan vjekova” - prošlih, sadašnjih i budućih - utemeljen ništa manje nego na “mudrosti Božjoj.” To je plan koji obećava slavu budućnost ljudskoj rasi, kako je opisana u Riječi Božjoj, i koji će , kada bude bio kompletiran, daleko premašiti bilo koji ishod kojem se čovjek ikada usudio nadati.

Božji će plan uspjeti. To je projekt u kojem će čovjeku biti dopušteno upotrijebiti sve svoje čudesne sposobnosti i usmjeriti ih u pravcima koji su nesebični. Bog će učiniti čovjeka ono što čovjek ne može uraditi za sebe. Budućnost je vrlo svijetla, mnogo svijetlija nego bi na to ukazivali današnji događaji u svijetu. Ona je svijetla kao što su to obećanja Božja. S tim u vidu, pogledajmo glavna obilježja tog “plana vijekova,” o kojima se govori u Riječi Božjoj, od Postanka do Otkrivenja.

POJAVLJUJE SE GRIJEH

Skrećući pažnju na ključne elemente Božjeg plana, mi ćemo razmotriti brojne tekstove iz Svetog Pisma, od kojih neki pripovijedaju stvarne događaje, a drugi predstavljaju proročanstva i obećanja Biblije. Prvi od tih je iskušenje koje se dogodilo u Edenskom Vrtu. “Zmija,” koju Biblija koristi da simbolizira Sotonu, iskušala je majku Evu da bude neposlušna svom Stvoritelju uzimajući zabranjeni plod. Oboje su, Eva isto tako kao i Adam jeli, i kao posljedica, bili su osuđeni na smrt i istjerani iz Edenskog Vrta.

Važno je zapaziti ono što je prethodilo iskušenju. Kada je Bog stvorio naše praroditelje na svoju sliku, on im je zapovijedio da se namnože i napune zemlju i podlože si ju. Čovjeku je bila dana vlast nad zemljom. Međutim bilo mu je rečeno da bude li jeo zabranjeni plod u Vrtu da će umrijeti: “jer ćeš onoga dana kada budeš s njega jeo, zasigurno umrijeti.” (1 Moj. 1:26-28, 2:16,17)

Božanska namjera kod stvaranja ljudske rase otkrivena je u zapovijedi da se namnože i napune zemlju i imaju vlast nad njom. Čovjek nije bio stvoren i stavljen na zemlju privremeno, samo da bi kasnije bio uzet na nebo ili poslan u čistilište ili pakao. Kada su naši praroditelji sagriješili, oni nisu izgubili dom na nebu, nego svoju prednost uživanja zemaljskog doma.

Sotona je preko zmije, lagao majci Evi, govoreći joj da ne bude umrla ako okusi zabranjeni plod. (1 Moj. 3:4) Od ove su se laži razvile, kroz vijekove, sve različite teorije da smrt ne postoji. Smrt, tvrde takve teorije, nije uistinu ono što se čini, nego je prolaz u drugi život. Ostaje činjenica, međutim da je smrt zaista stvarnost, Sveto Pismo jasno navodi da “duša koja griješi, ona će umrijeti,” i da “plaća za grijeh je smrt.” (Ezek. 18:4; Rim. 6:23) Vladavina grijeha i smrti bila je, i nastavlja biti, okrutna. Jedino Božji Plan pruža izlaz iz nje.

Smrtna kazna proglašena našim praroditeljima, i po nasljedstvu njihovom potomstvu, bila je sigurna. Bog je međutim,

prikrivenim jezikom pružio tračak nade. On je prokleo zmiju, Sotoninog zastupnika, za ono što je učinila. Bog je zatim rekao Sotoni, "I stavit ću neprijateljstvo između tebe i žene, i između sjemena tvojega i sjemena njezina; ono će glavu tvoju zgnječiti." (1 Moj. 3:14,15) "Sjeme" se odnosi na potomstvo, i riječ "zgnječiti" kako je korištena u ovom retku znači satrti ili ugristi. U doslovnom smislu, satrti ili zgnječiti glavu zmije znači ubiti je.

Međutim smisao ovih riječi ovdje, bila je u povezanosti sa Sotonom. U njegovoj izjavi bila je sadržana objava da buduće sjeme, ili potomstvo, žene, Eve, treba biti sredstvo po kojem će Sotona na koncu biti zgnječen i satrven - to jest, uništen. Osim toga, to obećanje o "sjemenu," koje treba ostvariti velika djela poput ovog za korist čovjeka, trebalo je postati središnjom temom Biblije, i ključem za razumijevanje Božjeg "plana vjekova."

BOŽJE OBEĆANJE ABRAHAMU

U našem sljedećem izvještaju iz Svetog Pisma, koji se odnosi na vrijeme nakon Potopa, prisjećamo se predivnog obećanja danog Abram, čije je ime kasnije bilo promijenjeno u Abraham. Bog je rekao tom vjernom patrijarhu, "u tebi će biti blagoslovljena sva plemena zemlje." (1 Moj. 12:3) Ljudska je rasa umirala već dvije tisuće godina, ali Bog je ovdje obećao da će blagosloviti sve narode na zemlji. To je bila druga zraka nade.

Kasnije u Abrahamovom životu, kad je njegov sin Izak već bio odrastao, Bog je zatražio od njega da prinese svog sina na žrtvu. Abraham, u potpunosti vjerujući Bogu, bio je poslušan tom zahtjevu i spremao se zaklati svog sina. Bog, videći da bi Abraham stvarno izvršio žrtvu, nije dopustio da Izak bude ubijen, nego se umjesto toga pobrinuo za janje da bude prinešeno kao zamjena za njega. Bog je tako računao stvari kao da je Izak bio zaklan. On je tada ponovno progovorio Abrahamu, rekavši, “Zato što si to učinio...i nisi uskratio svoga sina, svoga jedinca:...i bit će u tvome sjemenu blagoslovljeni svi narodi zemlje.” (1 Moj. 22:15-18)

U dva gore navedena obećanja Abrahamu, još je jednom istaknuto “sjeme.” Bog je obećao da će u nekom budućem vremenu cijelo čovječanstvo biti blagoslovljeno “u” Abrahamovom sjemenu, međutim prije nego ti blagoslovi mogu doći, otac pun ljubavi treba predati na žrtvu svog ljubljenog sina. On je nadalje ukazao da taj prinos treba biti pokazan kao da je janje.

Bog je bio toliko zadovoljan sa Abrahamovom poslušnoću u toj stvari da je potvrdio svoje izvorno obećanje prisežući zakletvom. (1 Moj. 22:16) Pavao izvještava o toj prisezi, kako je zabilježeno u Hebr. 6:13-20, i ukazuje da je cijela epizoda Abrahamovog prinošenja Izaka na žrtvu ukazivala na nešto od vitalne važnosti u planu Božjem. Zaista sam Nebeski Otac bio je taj koji je “dao svoga

jedinorođenog Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni.” (Ivan 3:16)

ISUS, OBEĆANO SJEME

Mi smo u Novom Zavjetu obavješteni da je sjeme obećano Abrahamu, sjeme koje je trebalo blagosloviti sva plemena na zemlji, u stvarnosti bio Krist. Apostol Pavao je napisao, “A ta su obećanja dana Abrahamu i njegovu potomku. On ne veli i “potomcima,” kao o mnogima, nego kao o jednomu: I potomku tvojemu,” a to je Krist.” (Gal. 3:16)

Osim toga, Novi nam Zavjet govori da je sjeme koje je Bog obećao majci Evi koje treba “zgnječiti,” ili uništiti Sotonu, slično tome Krist Isus. “Ali Isusa,” rekao je Pavao, sada “vidimo slavom i čašću ovjenčana,” ali koji najprije mora, “da on milošću Božjom okusi smrt za svakoga,...da smrću uništi onoga koji je imao moć smrti, to jest đavla.” Taj Isus, dodaje Pavao, “uzeo je na sebe od sjemena Abrahamova.” (Hebr. 2:9,14,16)

Mi stoga vidimo da je u izvršavanju Božjeg plana za blagoslov svih plemena na zemlji, Isus imenovani kanal kroz kojega će ti obećani blagoslovi poteći. Međutim, nas se podsjeća da “sva” plemena na zemlji uključuje one koji su umrli. Smrt je došla kao rezultat grijeha, i smrtna presuda počiva na cijeloj ljudskoj rasi. Prije nego Isus može pružiti blagoslove života ljudima, bilo je

neophodno da on da svoj vlastiti život za grijehe svijeta.

Ivan Krstitelj je vidio Isusa i rekao, “Evo Jaganjca Božjega, koji odnosi grijeh svijeta.” (Ivan 1:29) Izaija je pretekao što se tiče Isusa da on treba biti “kao janje na klanje odveden” i da je on učinio “svoju dušu kao žrtvu za grijeh.” (Iza. 53:7,10) Bog je smatrao za Abrahamovo sjeme, Izaka, kao da je bio prinešen u potpunosti na žrtvu, i također se pobrinuo za janje, koje je bilo zaklano, da zaokruži sliku. Isus je ispunio oba dijela slike. On je bio Sin Božji, i Jaganjac Božji. On je bio veći Izak, sjeme Abrahamovo, i veći “Jaganjac koji je bio zaklan.” (Otkr. 5:12) Kako je skladna Riječ Božja, od Postanka do Otkrivenja, s obzirom na ovu veliku istinu Božjeg plana vjekova!

Apostol Pavao je napisao da je Isus “sebe samoga dao kao otkupninu za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme.” (1 Tim. 2:3-6) Ovo veliko djelo davanja “sebe samoga kao otkupnine za sve,” bilo je ostvareno na Kalvariji, iako “određeno vrijeme” još nije došlo da se o tome “svjedoči” svima. Apostol Pavao je objasnio Gospodinovo stanovište o otkupljenju: “jer budući da je po čovjeku došla smrt, po čovjeku je došlo i uskrsnuće mrtvih. Jer kao što u Adamu svi umiru, isto tako će u Kristu svi biti oživljeni.” (1 Kor. 15:21,22)

O koristima otkupnine ljudima će se “svjedočiti” nakon što budu bili podignuti iz mrtvih. Njima će tada biti dano razumijevanje onoga što im

je omogućila Isusova smrt i uskrsnuće - priliku povratka u savršen život na zemlji, i primitak svih Božjih obećanih blagoslova. (Djela 17:31) Svi koji, kroz poslušnost Božjim pravednim zakonima, prebivaju “u Kristu,” “oživjet će” u najpotpunijem smislu - fizički, mentalno, i moralno savršena ljudska bića. Tako vidimo važnost Isusove smrti u Božjem planu kao “otkupnine za sve,” i za blagoslov svih plemena na zemlji.

DRUGO OBILJEŽJE

Bez daljnje informacije što se tiče Božjeg plana za blagoslov ljudi prirodno bi smo zaključili da je to djelo blagoslivljanja započelo ubrzo nakon Isusove smrti i uskrsnuća. Mi znamo da to nije tako. Ljudi nastavljaju patiti i umirati, kao i prije. Biblija objašnjava zašto. Postoji još jedna komponenta u Božjem planu. Bog se pobrinuo da se između svijeta čovječanstva izabere “malo stado” vjernih sljedbenika Učitelja, koji će kada stigne vrijeme blagoslivljanja, biti povezani sa Isusom u djelu djeljenja mira, zdravlja, i života čovječanstvu.

U Gal. 3:27-29 mi smo obavješteni da se prave Kršćane, predstavljeni kao oni koji su bili “kršteni u Krista,” smatra kao jedno s njim i djelom “Abrahamovog sjemena i baštinici po obećanju.” Proces izabiranja tih za njihovo buduće djelo u tijeku je u posljednjih dvije tisuće godina.

Isus je obećao za te posvećene, vjerne “pripraviti mjesto,” i da će ih kada se vrati, primiti k sebi, kako bi bili s njim. (Ivan 14:2,3) Oni će mu se tada pridružiti u djelu upravljanja blagoslovima Božjeg kraljevstva. Isus je rekao, “Ne boj se, stado malo, jer svidjelo se Ocu vašemu dati vam kraljevstvo.” (Luka 12:32)

NADA KRALJEVSTVA

Dugi lanac obećanja u Starom Zavjetu, a nastavlja se u Novom Zavjetu, otkriva da će Bog uspostaviti svijetom raširenu vladavinu, ili kraljevstvo, u kojemu će njegovi obećani blagoslovi života biti prošireni na ljude. Jedno od obećanja o Isusovom rođenju objavljuje o njemu da “jačanju njegove vlasti i miru neće biti kraja.” (Iza. 9:6,7)

Sveto Pismo otkriva da dok je Isus došao kod svog prvog dolaska da trpi i umre za čovječanstvo, on se vraća kod svog drugog dolaska da podigne kraljevstvo u svrhu blagoslivljanja ljudi. Tijekom tog razdoblja svoje druge prisutnosti, Krist će, zajedno sa svojim vjernim “malim stadom,” biti moćni vladar, **KRALJ KRALJEVA.**” (Otkr. 19:16) U tom će kraljevstvu svijet biti prosvjetljen što se tiče pravog Boga i data im prilika da poslušaju božanski zakon i žive zauvijek.

Način na koji svjetski uvjeti danas ispunjavaju mnoga Biblijska proročanstva daje nam jamstvo da stojimo na pragu davno obećanog Mesijanskog kraljevstva. Prorok Danijel je

identificirao naše vrijeme kao “vrijeme svršetka.” On je nagovjestio da će u ovo vrijeme biti veliko “vrijeme nevolje,” čovjek će “juriti amo - tamo, i znanje će se umnožiti.” (Dan. 12:1,4)

Izraz “vrijeme svršetka” ne znači kraj vremena, niti ukazuje na tradicionalno spaljivanje zemlje. Umjesto toga, označava kraj vladavine grijeha i smrti. “Vrijeme svršetka” označava vrijeme božanskog uplitanja u ljudska zbivanja kroz rastapanje ovog “sadašnjeg zlog svijeta,” u pripremi za uspostavu Mesijanskog kraljevstva. Rat, iskorištavanje, glad, bolest, smrt, i sva druga zla sadašnjeg svijeta biti će privedena kraju.

ZEMLJA OSTAJE DOVIJEKA

Što se tiče zemlje, Biblija jasno navodi da “zemlja ostaje dovijeka.” (Prop. 1:4) Gospodin nam jamči da on nije zemlju stvorio “uzalud,” nego “ju je oblikovao da bude nastanjena.” (Iza. 45:18) Kao što smo naučili, Božji plan je da bi čovjek trebao živjeti na zemlji zauvijek. Ovo je njegov dom. Čovjeku neće biti dopušteno da uništi sebe ili svoj zemaljski dom s nuklearnim oružjem, zagađenjem, ili bilo kojim drugim oblikom istrebljenja.

Kada je Isus bio upitan što se tiče vremena svog povratka i kraja sadašnjeg svjetskog poretka, on je ponovio Danijelove proročanske riječi citirane ranije, govoreći da tada treba biti “velika nevolja,” ili tjeskoba. Toliko će velika biti ta nevolja, rekao je Isus, da “kada se ne skratili oni dani, ne bi se

spasilo nijedno tijelo.” (Mat. 24:3,21,22) To je upravo situacija s kojom se svijet danas suočava, kako je pokazano u uvodnim odlomcima naše pouke. Međutim, Isus nas utješava, da će to vrijeme nevolje “biti skraćeno.” Sve tijelo neće nestati, i to znači da zemlja također - čovjekov dom - isto tako neće biti uništena.

NAŠE VRIJEME U PROROČANSTVU

Mnoga važna svjetska zbivanja našeg vremena predskazana su u Biblijskim proročanstvima. Već smo skrenuli posebnu pažnju na veliki porast spoznaje i brzo putovanje - jurenje “tamo i amo” - u naše vrijeme, kako je Danijel prorekao. Mlađi članovi našeg društva možda na cijene skroz činjenicu da se većina tih promjena počela događati prije nešto više od jednog stoljeća. Čovjek to nije postigao postupno kroz prošle vijekove, nego iznenada, i u naše vrijeme. Ovdje opet imamo izuzetno ispunjenje Biblijskog proročanskog svjedočanstva što se tiče približavanja Mesijanskog kraljevstva.

Danijelovo proročanstvo o “dobu tjeskobe, kakve ne bijaše otkada je naroda,” i Isusovo slično predviđanje o “velikoj nevolji,” točni su opisi našeg vremena. (Dan. 12:1; Mat. 24:21,22) Svi narodi na zemlji su u tjeskobi, i strah od onog što bi moglo doći na zemlju ispunjava srca ljudi posvuda. Isus je govorio o našim danima kao o vremenu kada treba biti “tjeskoba naroda, i smetenost,” i kada će srca

ljudi “klonuti od straha,” kako budu svjedočili “onome što dolazi na svijet.” (Luka 21:25,26)

Sveto Pismo ne otkriva u detalje koliko će situacija biti destruktivna prije nego se autoritet Kristovog kraljevstva nametne i spasi ljudsku rasu od njene vlastite ludosti. Međutim Božja Riječ jasno daje na znanje da čovjekove sebične institucije, koje iskorištavaju trebaju biti uništene. Apostol Petar nam govori da će sadašnja simbolična “nebesa” i “zemlja” Sotoninog zlog svjetskog poretka biti “rastaljena,” i kaže da će biti zamjenjeni sa novim uređenjem, “novim nebesima i novom zemljom, u kojima prebiva pravednost.” (2 Pet. 3:10-13)

BOŽJI GRAD

U Bibliji se grad koristi kao simbol vladavine. Nama je poznata ta vrsta izražavanja. Za nas Zagreb stoji za Hrvatsku vladu, Beograd za Srbijansku, Moskva za Rusku, itd. U Otkr. 21:1-3 nam se govori o “novom nebu i novoj zemlji,” što nas podsjeća na Petrove riječi koje smo upravo razmotrili. Koristeći visoko simboličan jezik, ovaj odlomak iz Otkrivenja također govori o “Svetom gradu,” koji silazi od Boga s neba. (redak 2) To je Božja nova vladavina, “novo nebo,” i njen će vladar biti Isus Krist i njegovo “malo stado” vjernih suradnika. Ta će pravedna vladavina vladati nad “novom zemljom,” u konačnu svrhu da će čovječanstvo “biti njegov narod, i sam Bog...bit će njihov Bog.” (redak 3)

Isus je rekao Pilatu, “Moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta.” (Ivan 18:36) To označava činjenicu da njegova vladavina, njegov grad, potječe od Boga. Ona nije ljudskog porijekla. Ona nije podignuta mudrošću ili snagom palog čovjeka. To je božanska vladavina, i njeni su zakoni Božji zakoni. Kroz poslušnost tim zakonima čovječanstvo će biti blagoslovljeno u ispunjenju obećanja danog Abrahamu da kroz njegovo “sjeme” sva plemena zemaljska trebaju biti blagoslovljena.

VODA ŽIVOTA

Ti će blagoslovi, mi smo uvjereni, uključivati uništenje bolesti i smrti. Opisujući uvjete na zemlji kada će Božji sveti grad, ili vladavina, ostvariti svrhu svoje vladavine, Ivan nastavlja u poglavlju 21, govoreći, “I obrisat će im Bog svaku suzu s očiju; i neće više biti smrti, ni tuge, ni jauka, ni boli vieš neće biti: jer ono prijašnje je prošlo. I reče onaj koji sjedi na prijestolju: Evo sve činim novo.” (reci 4,5)

U drugom simboličnom obećanju o Mesijanskom kraljevstvu, ono je prikazano kao prijestolje - “prijestolje Božje i Jaganjčevo.” (Otkr. 22:1) Iz tog prijestolja teče “čista rijeka vode života.” S “obje strane rijeke,” je “stablo života.” Osim životodajnih plodova tog drveća, rečeno nam je da je njihovo lišće za ozdravljanje naroda. (redak 2) Koliko je samo potrebno da ljudi iz svih naroda

budu izliječeni od njihovih bolesti - fizičkih, mentalnih i moralnih!

Ovaj će veliki blagoslov uskoro doći svemu čovječanstvu. Naši su praroditelji bili istjerani iz njihovog Rajskog doma i lišeni plodova s njegovog životodajnog drveća. Međutim tijekom Mesijanskog kraljevstva koje je sada blizu, i zato što je Isus zauzeo grešnikovo mjesto u smrti, svi od Adamove djece će biti pozvani da dođu i jedu s “drveća života” i “da zagrabe vodu života besplatno.” (reci 14,17)

Na prethodnim stranicama mi smo se samo dotaknuli nekih od vrhunaca Božjeg velikog plana vjekova. Naša je nada da bi ovo kratko razmatranje dijela Biblijskog skladnog svjedočanstva moglo potaknuti naše umove na još potpunije proučavanje i cijenjenje Božje Riječi. Čineći to, neka bi smo se sve više radovali u “dubini bogatstva i mudrosti i znanja Božjega.” (Rim. 11:33)

Sveti Duh Nije Za Prodaju

***Ključni redak: „Pokaj se, dakle, od te svoje opakosti i moli Boga ne bi li ti se oprostila namisao tvog srca.“
Djela 8:22***

***Izabrani tekstovi:
Djela 8:9-24***

KAKO RAZMATRAMO ovu pouku, prikladno je najprije definirati izraz „Sveti Duh.“ Šira definicija ovog pojma je ovo: Božanska volja, utjecaj, ili moć, pokazani u bilo koju svrhu u skladu s Božanskim pripremama,

bilo kroz mehanička ili inteligentna sredstva. Kad je korištena u Bibliji, riječ „Duh“ je prijevod Hebrejske riječi ruach u Starom Zavjetu, i Grčke riječi pneuma u Novom Zavjetu. Obje riječi imaju značenje „vjetra,“ „struje zraka,“ ili „daha.“ Zato jer su to sve nevidljive ali moćne sile, ruach i pneuma obje prikladno predstavljaju bilo koju nevidljivu silu ili utjecaj čiji je izvor Bog.

Premda je, po tim definicijama, Sveti Duh često iskazan kroz sredstva koja su izvan ljudskog vida, on igra ključnu ulogu u odnosu na Božje ophođenje sa njegovim narodom. Kao dah života, Sveti Duh – ruach – označava moć po kojoj čovjek živi. Također je, zajedno s pneumom, moć koja može utjecati ili voditi um. Trebalo bi naglasiti da Biblija uči, u potpunom skladu sa gore navedenim

definicijama i primjerima, da je Sveti Duh sila i utjecaj – ne biće ili osoba. (1 Moj. 6:17; Ps. 51:11; Iza. 42:1; Luka 11:13)

U Božjem planu, dan Pedesetnice je označio vrijeme kada je on ustanovio posebno „začinjanje“ njegovog Svetog Duha u umovima Apostola i drugih Isusovih učenika. Međutim, zbog toga što je to nevidljiva sila, Bog je vidio potrebu pružiti izvjesne čudesne znakove—nazvane „darovi“—kao vidljive dokaze Ranoj Crkvi da će sada njegov Duh biti snažna sila u njihovim umovima i životima. Ti su „darovi“ najprije bili dani Apostolima, koji su zatim bilo ovlašteni prenijeti ih na druge „polaganjem ruku“—još jedan izvanjski znak. Iako su „darovi“ bili različitih vrsta, glavna svrha kojoj su služili bila je pomoći ranim Kršćanskim vjernicima u njihovom razumijevanju Riječi Božje. Oni su također pružili jasan dokaz da je Rana Crkva bila uspostavljena Božjim autoritetom—ne čovjekovim. (1 Kor. 12:4,8-10,28-31; Djela 8:14-17)

Kontekst našeg Ključnog Retka je u vezi iskustva koje su Petar i Filip imali s čovjekom koji se zvao Šimun. U Djelima 8:9-11 nam je rečeni da je Šimun bio vračar u području Samarije. Filip je otputovao u Samariju da propovijeda „o Božjem kraljevstvu i imenu Isusa Krista,“ i mnogi su povjerovali i bili kršteni, (redak 12) Šimun je također uzvjerovao i bio kršten. Bio je sa Filipom i

svjedočio „čudesima i znamenjima koja su činjena.“ (redak 13)

Zatim nam je rečeno da su apostoli koji su bili u Jeruzalemu, čuvši da su mnogi u Samariji prihvatili Riječ Božju, poslali Petra i Ivana u to područje. Po svom dolasku, oni su okupili te nove vjernike zajedno. Petar i Ivan molili su se za njih, i zatim „položili ruke na njih, i oni su primili Duha Svetoga.“ (reci 14-17) Kad je Šimun to vidio, ponudio je Apostolima novac, i zatražio ako bi mu mogli dati „moć“ da „polaze ruke“ na nove vjernike. (reci 18,19) To je izazvalo oštre riječi od strane Petra da pokaže Šimunu da ima posla s Bogom i sa svetim stvarima. On mu je rekao, „Novac tvoj neka ide u propast zajedno s tobom...jer tvoje srce nije pravo pred Bogom,“ na što je dodao riječi našeg Ključnog Retka. Šimun je odgovorio s nekom mjerom pokajanja, govoreći, „Molite vi za mene.“ (redak 24) Ova nas pouka podsjeća na Isusove riječi, „Ne možete služiti Bogu i mamonu.“ (Mat. 6:24)

Savle Zaslužuje Vjerodostojnost

***Ključni redak: „I odmah
poče on po sinagogama
propovijedati Krista, da je
on Sin Božji.“
Djela 9:20***

***Izabrani tekst:
Djela 9:19-31***

KAO UVOD u našu pouku mi kao prvo zapažamo da su Apostoli, koji su i sami bili Židovi, imali običaj ići u sinagoge propovijedati poruku Evanđelja. To bi im

dalo priliku poučavati ljude u većim grupama. Poruka koju su prenosili bila je poziv njihovoj Židovskoj braći da se najprije pokaju za svoje brojne propuste učinjene pod Mojsijevim Zakonom i da se obrate u svojim srcima natrag k Bogu. Tada bi oni bili u stanju u kojem bi mogli ispravno primiti poruku Evanđelja, i prihvaćajući je, bili oslobođeni od njihovog ropstva zakonu kojeg nisu mogli držati.

Pavao, koji se je prije svojih misionarskih putovanja zvao Savao, koristio je svaku priliku koja mu se pružila da govori o Kristovom Evanđelju. To se vidi iz njegovih riječi, „Jer sam odlučio ne znati među vama ništa drugo osim Isusa Krista, i to raspetoga.“ (1 Kor. 1:17-25; 2:2) On nam kasnije u istoj poslanici kaže, „Jer premda propovijedam evanđelje, nemam se čime hvastati, jer obveza je na

meni: jest, jao meni ako evanđelje ne propovijedam!“ (1 Kor. 9:16)

Pavao je primio zadatak od uskrslog Gospodina, koji je rekao ove riječi što se tiče njega nakon obraćenja, „jer mi je on posuda izabrana da ponese moje ime pred pogane, i pred kraljeve, i pred djecu Izraelovu.“ (Djela 9:15) Pod utjecajem i vodstvom Svetog Duha, on je vjerno izvršio život odanosti i službe Bogu. (2 Tim. 4:6-8) Od trenutka svog obraćenja pa sve do svoje smrti, Pavao nije bio zadovoljan osim da čini sve što je u njegovoj moći da obznani poruku o Kristu onima koji imaju „uho da slušaju.“ (Mat. 13:9,16; Iza. 55:3)

Premda je on nastavio propovijedati po Židovskim sinagogama, Gospodin je usmjeravao Pavlove misionarske napore uglavnom prema Poganima. On je bio nazvan „apostolom Pogana.“ (Rim. 11:13) Završivši sva tri misionarska putovanja Pavao se vratio u Jeruzalem. On je bio u potpunosti sazio kao Kristov sljedbenik i Apostol, i sa potpunom vjerom sada je stajao pred kraljem Agripom i drugim Židovskim i Rimskim vlastima. (Djela 22-26) Pavao je nakon toga kao zatvorenik bio poslan u Rim, i tamo nastavio svjedočiti za istinu. (2 Tim. 4:16-18)

Pavlova poslanica Hebrejima osobito se ističe kao ona koja je temeljno važan dio Božje poruke svim „pravim Izraelcima.“ Mnogi su se Židovski Kršćani i dalje osjećali dužnima značajkama Saveza Zakona, i trebali su se odvojiti

od toga ispravnim razabiranjem između predlika i sjena Starog Zavjeta, i Novozavjetnih ispunjenja. (Hebr. 8:5; 10:1) Na taj bi im način bilo omogućeno vidjeti veličanstvenu superiornost Krista i njegovog djela kao svećenika, kralja i posrednika Novog Saveza u protuslici—sve za blagoslov Izraela i svih plemena na zemlji u njegovom Mesijanskom kraljevstvu. (Hebr. 6:13-16) Citirajući riječi proroka Jeremije, Pavao je napisao, „Evo, dolaze dani“, govori Gospodin, „kada ću s domom Izraelovim i s domom Judinim sklopiti novi savez.“ (Hebr. 8:7-13)

Ono što je najvažnije, Pavlova poruka Crkvi bila je da oni, bilo Židovi ili Pogani, budu vjerni svom pozivu, i dao nam je mnoge važne riječi u tom pogledu. On je primjetio da naša prednost kao „dionika nebeskoga poziva,“ nije „po našim djelima,“ nego po Božjoj nakani i milosti. (Hebr. 3:1; 2.Tim. 1:9) Sa svom ozbiljnošću on nas tada podsjeća na potrebu da „prema cilju težimo, k nagradi uzvišenoga poziva Božjega u Kristu Isusu. Dajte, stoga, da tako mislimo.“ (Filip. 3:12-15)

Petar ide k Poganima

***Ključni redak: „Tada Petar
otvori usta i reče: Uistinu
shvaćam da Bog nije
pristran, nego u svakome
narodu prihvaća onoga tko
ga se boji i čini ono što je
pravedno. “
Djela 10:34, 35***

***Izabrani tekst:
Djela 10:24-48***

U POČETNIM
godinama Rane Crkve, Isusovi učenici malo su ili uopće nisu razmišljali o tome da bi Evandeoski poziv mogao biti proširen na Pogane. Oni su smatrali, da bi poput svih ostalih milosti Božjih tokom svih

prijašnjih stoljeća, i „uzvišeni poziv“ trebao ići samo Židovima. Motivacija za takva vjerovanja temeljila se na njihovom razumijevanju Svetog Pisma, kao što su ove Božje riječi Izraelu: „Samo sam vas poznao od svih rodova zemaljskih.“ (Amos 3:2) Oni još nisu bili naučili da u periodu Evandeoskog Doba koje je upravo počinjalo, klasa „duhovnog Izraela“ bude bila razvijana, sastavljena i od Židova i Pogana podjednako. Tjelesni Izrael ne bude bio zaboravljen, međutim, Bog obećaje da će se „sav Izrael spasiti,“ nakon dovršenja djela Evandeoskog doba, razvijanja duhovne klase—vjernih Kristovih sljedbenika. (Rim. 11:25,26)

U riječima koje je zapisao prorok Danijela, Bog je odvojio sedamdeset tjedana – 490 godina po Biblijskom računanju – kao razdoblje naklonosti prema Židovskom narodu, nakon kojeg oni trebaju trpjeti „pustošenja.“ (Dan. 9:24-27) Kraj tog razdoblja naklonosti bio je obilježen slanjem Evandeoske poruke, Božjim autoritetom i uputom, Korneliju, stotniku - zapovjednik nad stotinu ljudi – u Rimskoj vojsci.

Kornelije je u svakom pogledu bio prikladan biti Kršćaninom. On je bio „pobožan čovjek koji se bojao Boga sa svim svojim domom,...uvijek se molio Bogu.“ (Djela 10:2) Jedina prepreka koja ga je naizgled sprečavala da ga se smatra Kristovim sljedbenikom bila je činjenica da on nije bio Židov. Bog je međutim uslišio njegove molitve. (redak 4) Kada je razdoblje posebne naklonosti prema Izraelu došlo kraju, došlo je od Boga određeno vrijeme da se počne baviti s Poganima kao što je bio Kornelije, koji je već bio ispravnog stanja srca da u potpunosti primi koristi Kristovog Evanđelja.

Kao stotnik, Kornelije je bio na položaju značajnog vojnog autoriteta. Za razliku od većine vojnih zapovjednika tog vremena, međutim, on je očigledno bio pobožan i dobronamjeren čovjek. Kornelije je bio visoko cijenjen među ljudima, čak i Židovima. On je vrlo vjerojatno onaj isti stotnik na kojeg su u Luki 7:4,5, ukazali Židovski sluge, rekavši ovo o njemu: „Jer voli naš narod i sinagogu nam je sagradio.“

Način na koji Kornelije treba primiti poruku Istine isti je kako je to bilo slučaj kroz cijelo Evanđeosko Doba – za Židove i Pogane. Pavao govori o tome s ovim jednostavnim riječima: „Stoga vjera dolazi slušanjem, a slušanje po riječi Božjoj.“ (Rim. 10:17) „Riječ Božja“ nije došla Korneliju, niti je došla ikome od nas, nekakvom nejasnom impresijom, niti intuicijom, nego kroz vjerne Isusove „svjedoke,“ koji su služili kao glasnogovornici Nebeskog Oca kroz cijelo doba. (Djela 1:8)

Kada je Petar izgovorio riječi našeg Ključnog Retka, on nije mislio da je on prethodno bio u krivu u pretpostavljanju da su Božje naklonosti bile ograničene na Židovski narod. Međutim, on je sada razabrao promjenu perioda; da se Bog više ne bavi isključivo sa samo izvjesnim osobama ili nacijama, i da su od tada svi pravedni, pobožni pojedinci iz svakog naroda bili prihvatljivi. Petar je razumio značenje vizije koju mu je Bog dao, i riječi: „Što Bog očisti, ti ne nazivaj poganim.“ To očišćenje, rekao je Pavao, bilo je ostvareno „krvlju Kristovom.“ (Djela 10:15; Hebr. 9:12-15)

Pouzdanje u Božji Sveti Duh

Ključni redak: „*Ako im je, dakle, Bog dao isti dar kao i nama koji smo povjerovali u Gospodina Isusa Krista, tko sam onda ja da bih se mogao usprotiviti Bogu?*“
Djela 11:17

Izabrani tekstovi:
Djela 11:1-18

ostanu pod utjecajem Starozavjetnog uređenja, trebalo im je vremena da shvate Božje priznanje pogana kao svog naroda. Na to su također utjecali različiti stupnjevi uvida u Božji plan.

U uvodnim recima 11 poglavlja Djela, nalazimo da se je Petar vratio u Jeruzalem nakon završetka svog posebnog zadatka u korist Kornelija i njegove obitelji. Po njegovom dolasku, neki od braće „oni iz obrezanja [Židovi] počеше se prepirati s njim, rekavši: K neobrezanima si ušao i jeo s njima.“ (reci 2,3) Vrijedno je zapaziti da oni nisu kritizarli Petra zbog priznanja Kornelija kao Kršćanina, nego zbog jedenja s njim. Neki su vjernici očigledno bili nepripremljeni za tu veliku promjenu u djelovanju Božje naklonosti, čak do

JASNO je iz izvještaja Svetog Pisma da su se apostoli, kao Židovi, borili isprva s idejom da bi poruka Evanđelja i „uzvišenog poziva Božjeg“ sada mogla ići k Poganima. Zbog njihovih urođenih predrasuda, isto tako kao i sklonosti da

točke da su smatrali većim grijehom jesti s Poganima nego ih zvati Kršćanima. Petar im je, shvativši zbunjenost Židovske braće, rekao za svoju viziju i ponovio im cijelo svoje iskustvo što se tiče Kornelija. (reci 4-17)

Još je trebalo proći vremena prije nego su apostoli, čak i Petar, imali jasnije razumijevanje djela koje je trebalo biti učinjeno i blagoslova koji su trebali otići k poganima. Međutim, kroz Sveti Duh, njihovi su prosvjetljeni umovi počeli shvaćati da iako su njihovom narodu bili obećani veliki blagoslovi kroz obećanja dana ocu Abrahamu, da „sva plemena zemaljska,“ također trebaju biti blagoslovljena s tim istim obećanjima. (1 Moj. 12:2,3; 22:18) Petrov vlastiti početni nedostatak razumijevanja je pokazan činjenicom da su mu trebale biti dane upute posebnom vizijom od Boga prije njegovog djela u korist Kornelija.

Prepričavajući svoje iskustvo, Petar je objasnio da se on „sjetio riječi Gospodinove, kako on reče: Ivan je krstio vodom, a vi ćete biti kršteni Duhom Svetim.“ (Djela 11:16; 1:5) Te riječi koje je izrekao Isus netom prije svoh uzašašća, pokazale su da je sada krštenje Svetim Duhom, „u ime Gospodina,“ bilo od mnogo veće važnosti od krštenja Ivana Krstitelja u znak pokajanja. (Djela 10:44-48; 19:4) Kornelije je bio kršten sa tim krštenjem Svetim Duhom. Nakon što je Petar završio svoj izvještaj, tekst navodi: „Kada su oni čuli sve to, umiriše se i dadoše slavu Bogu, rekavši:

Dakle, i poganima je dao Bog pokajanje na život.“ (Djela 11:18)

Pavlu je također bilo dano razumijevanje što se tiče Pogana—da će biti priznati kao potpuno podobni za članstvo u „tijelu Kristovom.“ On je pisao što se tiče te teme, uspoređujući Božji zakon vjere sa starim Mojsijevim zakonom djela. „A prije dolaska vjere pod Zakonom smo bili čuvani...Tako je Zakon bio našim skrbnikom da nas dovede do Krista, da budemo vjerom opravdani. Ali nakon što je došla vjera, nismo više pod skrbnikom.“ (Gal. 3:23-25) Budući „vjerom opravdan,“ pojedinac se smatra sinom u Božjoj obitelji, a ne slugom pod Zakonom. Stoga Pavao dalje navodi: „Jer svi ste vi djeca Božja po vjeri u Krista Isusa...Nema ni Židova ni Grka,,...ni roba ni slobodnjaka,,...muško ni žensko: jer svi ste vi jedan u Kristu Isusu. A ako ste Kristovi, onda ste Abrahamovo sjeme i baštinici po obećanju.“ (Gal. 3:26-29)

Skrivena Mana, Bijeli Kamen i Haljine Slave

„Onaj tko ima uho neka čuje što Duh govori crkvama. Onome tko pobijedi dat ću jesti od skrivene mane; i dat ću mu bijeli kamen, i na kamenu napisano novo ime, koje ne zna nitko osim onoga koji ga prima.“ Otkr. 2:27

U NAŠEM UVODNOM Biblijskom retku, proslavljeni Gospodin, govoreći kroz Ivana, koristi simbolički jezik da opiše dvije stvari koje će mu biti milo „dati,“ „onome tko pobijedi“—onima koji su vjerni svojim zavjetima posvećenja tokom ovog Evandeoskog Doba. On će im dati „jesi od skrivene mane,“ i također „bijeli kamen“ s „novim imenom napisanom“ na njemu. Iako će ta obećanja vjernim pobjednicima imati svoje ispunjenje „s one strane zastora,“ postoje također pouke sadržane u njihovom značenju koje možemo izvući iz njih u sadašnje vrijeme. Razmotrimo stoga, neke od sadašnjih i budućih pouka koje vidimo u tima i drugima Biblijskim simbolima i slikama koje nam mogu koristiti kao potencijalnim članovima tijela Kristovog.

NAŠA SADAŠNJA „MANA“

Prvi dio našeg teksta govori o jedenju „skrivenih mane.“ U sadašnje vrijeme za nas to može značiti uzimati duhovnu hranu koja nam kao Novim Stvorenjima pomaže razviti se do zrelosti i dobiti udio u prvom uskrsnuću. „Kušajte i vidite da je dobar Gospodin: blagoslovljen je čovjek koji se uzda u njega.“ (Ps. 34:8) Ako smo se odazvali na Božji uzvišeni poziv kroz svoje potpuno posvećenje da vršimo njegovu volju, mi ćemo početi „kušati“ da je „dobar Gospodin“ kroz naša iskustva. Tako, to postaje naše prvo kušanje „skrivenih mane.“

Isus se zahvalio Ocu što je on „sakrio“ Evangeosku poruku i njene istine „od mudrih i pametnih i otkrio malima.“ (Mat. 11:25) Kao „malenih“ u Kristu, prvo kušanje „skrivenih mane“ od Kristovih posvećenih sljedbenika može biti opisano kako Petar navodi—„nepatvoreno mlijeko Riječi,“ „da po njemu uzrastu.“ (1 Pet. 2:2) Pavao navodi da bi hrana posvećenih trebala napredovati sa „mlijeka“ na „čvrstu hranu.“ (Hebr. 5:13,14) Na prvi pogled može izgledati da se „mlijeko“ odnosi na našu spoznaju osnovnih, temeljnih istina, i da „čvrsta hrana“ označava razumijevanje mnogo težih dijelova Božje Riječi. Iako to može biti istina u određenom smislu, „čvrsta hrana“ također, a što je vjerovatno i najvažnije, odnosi se na primjenu istina koje smo naučili u našem svakodnevnom životu i vladanju.

U retcima koje smo upravo citirali, Pavao napominje da „čvrsta hrana“ pripada onima „kojima je moć zapažanja iskustvom izvježbana za razlikovanje dobra i zla.“ (redak 14, NS) Ako razumijevanje istina sadržanih u Božjoj Riječi rezultira u našoj primjeni načela istih u razabiranju „dobra i zla“ u našim životima, tada je to „čvrsta hrana“ za nas, a ne samo „mlijeko.“ Primjena tih načela predstavlja razvoj karaktera. Uistinu, razvoj Kristu sličnog karaktera biti će konačni ispit naše odanosti Bogu i dostojnosti da jedemo „skrivenu manu“ s one strane zastora.

Isus je predstavio sebe kao „kruh života,“ rekavši, „kruh što ću ga ja dati jest moje tijelo, koje ću dati za život svijeta.“ On je također naveo da „ako tko bude jeo od tog kruha, živjet će zauvijek.“ (Ivan 6:48,51) Mi živimo kroz njega u dva smisla. Kao prvo, prihvatanjem, u vjeri, zasluge njegove žrtve i potpunim posvećenjem da vršimo Božju volju, mi smo opravdani u njegovim očima i računa nas se „živima Bogu po Kristu Isusu, Gospodinu našem.“ (Rim. 6:11)

Živjeti kroz Krista također znači da mi svakodnevno uzimamo od „kruha,“ ili duhovne hrane, koju nam je on donio kroz svoja učenja i primjer vladanja. Mi „jedemo tijelo Sina Čovječjega“ prisvajajući si njegov duh i stav. Takvim hranjenjem s njim u našim umovima i srcima mi rastemo snažnijima u vjeri, i u svim plodovima i milostima Duha. Trebamo sakupljati i

jesti tu simboličnu „manu“ svakodnevno, shaćajući da će to biti naš dio sve dok ne stignemo u nebeski Kanaan.

BIJELI KAMEN – ZNAK IDENTIFIKACIJE

U našem tematskom retku, nakon govorenja o „skrivenoj mani,“ uskršli Gospodin, kroz Ivana, govori o „bijelom kamenu“ da će biti dan pobjednicima Evandeoskog Doba. Taj kamen će imati „napisano novo ime“ na sebi koje nitko ne zna, osim „onoga koji ga prima.“ Kada bi kralj u drevnim vremenima, poslao svog poslanika na poseban zadatak, on bi često uzeo kamen i podjelio ga na dva dijela. Jedan dio je bio dan poslaniku, a drugi bi dio ostao kod kralja. Ako bi tijekom svog putovanja i zadatka, poslanik zatrebao pomoć, on je mogao poslati svoj dio kamena kralju. To mu je jamčilo da će mu potrebna pomoć biti poslana. Stoga, taj podjeljeni kamen je postao znakom identifikacije objema stranama.

Bijeli kamen našeg teksta označava poseban znak Gospodareve ljubavi, i novo ime napisao na njemu upućuje na Mladoženjino ime. On također ukazuje na naše blisko poznanstvo s Gospodinom, i znak je identifikacije poznat njemu i nama. Te nam stvari dozivaju u misli „nadasve velika i dragocjena obećanja“ da ćemo biti „subaštinici s Kristom.“ (2 Pet. 1:4; Rim. 8:17) Samo će oni koji su „više negoli pobjednici“ primiti ispunjenje tih obećanja i „bijeli kamen“ obećan u našem tekstu. (Rim. 8:37)

Sve i jedan koji nastoji biti „osvajačem“ i „više negoli pobjednikom“ ima posebnu naklonost Boga i njegovog Sina, Mladoženje. Nitko u svijetu nije naročito svjestan tog bliskog odnosa. Uska povezanost i prijateljstvo između Gospodina i njegovih posvećenih sljedbenika je nagovještena s posebnim identificirajućim znakom, ili pečatom, na svakome, koji služi kao stalni podsjetnik njihovog individualnog odnosa s Bogom i njegovim dragim Sinom.

Pavao identificira taj pečat kao „sveti Duh obećanja,“ govoreći nam da je on „zalog [Grčki: znak] naše baštine.“ (Efež. 1:13,14) Budemo li vjerni do smrti, djelo pečaćenja biti će dovršeno, i mi ćemo primiti naša tijela uskrsnuća. Pečat, ili zalog, našeg nasljedstva tada će biti stvarnost, i bijeli kamen koji nam je dan biti će u svom konačnom, slavnom obliku, oblikovan od samog Boga. Tada ćemo imati potpunu spoznaju imena kojim će nas zvati Nebeski Otac i njegov Sin.

ZLATNA POSUDA S MANOM

U Tabernakulu prirodnog Izraela, Kovčeg Saveza, kojeg nalazimo u odjelu Svetinje nad svetinjama, sadržavao je tri stvari. Jedna od njih je bila „zlatna posuda“ s „manom.“ (2 Moj. 16:32-35; Hebr. 9:4) Izraelcima je to služilo kao podsjetnik na to kako ih je Bog čudesno opsrbljivao s hranom tokom četrdeset godina njihovog lutanja pustom.

Ta je hrana pružala svu potrebnu prehranu i uzdržavanje potrebne da se očuva fizičko zdravlje.

Nalazimo dvije važne pouke sadržane u slici zlatne posude s manom. Kao prvo, ona predstavlja izgled besmrtnosti—božanske prirode—onima koji su vjerni svom „savezu žrtve.“ (Ps. 50:5) Naš Gospodin Isus Krist, posjeduje besmrtnost, koja mu je nagrada bila dana od Boga kad ga je podignuo iz mrtvih. Kristova vjernost je bila toliko potpuna i sveobuhvatna da Pavao navodi da je on počeo proces „gradnje,“ simbolički govoreći, novog tabernakula. „Ali Krist je, kao veliki svećenik budućih dobara, došao po većem i savršenijem šatoru, nerukotvorenom, to jest ne od ovoga Stvorenja; i ne po krvi jaraca i junaca, nego po svojoj krvi, ušao je jednom zauvijek u Svetinju zadobivši vječno otkupljenje za nas.“ (Hebr. 9:11,12)

Oni koji postanu Kristovim sunasljednicima—vjernim članovima njegovog pomazanog „tijela“—također će primiti besmrtnost, prikazanu sa zlatnom posudom nekvareće mane koju nalazimo u Kovčegu Tabernakula. Pavao opisuje nadu posvećenih vjernika u besmrtnost ovim riječima: „Tako će se, kada se ovo raspadljivo zaodjene u neraspadljivost i ovo smrtno zaodjene u besmrtnost, ispuniti napisana izreka: Pobjeda proguta smrt...Ali hvala Bogu, koji nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu.“ (1 Kor. 15:54,57)

Druga pouka zlatne posude s manom je za Gospodinov narod u sadašnje vrijeme. Baš kao što je ona služila prirodnom Izraelu kao podsjetnik Božjih svakodnevnih priprema tjelesne hrane tijekom četrdeset godina njihovog iskustva u pustari, ona podsjeća nas na našu svakodnevnu opskrbu duhovnog „kruha života“ koji nam je dat kroz Riječ Božju, posebno primjer njegovog dragog Sina, Krista Isusa. Kao što je ranije navedeno, mi trebamo jesti taj „živi kruh“ svakodnevno, dok idemo kroz sadašnju pustaru grijeha koja nas okružuje. Samo ta „neraspadljiva“ opskrba s manom može uistinu zadovoljiti našu duhovnu glad.

HALJINE KOJE ĆE BITI NOŠENE

U skladu s poukama našeg tematskog Retka a koje se odnose na nagradu „pobjednika“ sadašnjeg doba, je predodžbena slika haljina slave i ljepote koje je nosio Aron, Izraelski prvosvećenik. Te haljine nagovješćuju slavni karakter kojeg će „nositi“ budući prvosvećenik svijeta, Krist Isus. Razvoj Kristu sličnog karaktera ljubavi, i aktivnost u promicanju interesa Božjeg dolazećeg kraljevstva, preduvjeti su za postajanje članovima tog slavnog svećenstva u protuslici, koje će blagosloviti cijelo čovječanstvo. Da bi smo postali dijelom te svećeničke klase, mi moramo slušati ove riječi od Pavla: „Braćo sveta, dionici nebeskoga poziva, promotrite Apostola i Velikoga Svećenika našeg vjeroispovijedanja, Krista Isusa.“ (Hebr. 3:1)

U inauguraciji predodžbenog svećenstva, Aron, iz Levijevog plemena, bio je izabran od Boga za Izraelskog prvosvećenika. Svi budući članovi Izraelskog svećenstva trebali su doći iz Aronove linije. U protuslici, izbor „Melkizedeka“ ili „kraljevskog svećenstva“ počeo je s pomazanjem Isusa u vrijeme njegovog krštenja—on je bio izabran od Boga da bude prvosvećenik svijeta u kraljevstvu. Kada je Isus dokazao svoju vjernost, čak do smrti, on je „ušao...u unutrašnjost iza zastora,“ i Bog ga je učinio „velikim svećenikom po redu Melkizedekovu.“ (Hebr. 6:19,20) Od toga vremena, drugi prospektivni članovi „kraljevskog svećenstva“ bili su izabrani i razvijeni od Boga za veliko djelo idućeg doba. Vjerni iz te klase će također ući „u unutrašnjost iza zastora,“ kamo je njihov „prethodnik“ ušao, da postanu dijelom velike prvosvećeničke klase po redu Melkizedekovu.

Rimljanima 8:29 govori o toj grupi koju je Bog pozvao biti članovima svećenstva njegovog Sina. „Jer one koje je previdio, one je i predodredio da budu suobličeni slici njegova Sina: da on bude prvorodeni među mnogom braćom.“ Biti „suobličeni slici“ Kristovoj znači da se mi moramo suobličiti njegovom karakteru. To je ključni zahtjev za one koji teže biti u „kraljevskom svećenstvu.“ Apostol Petar nas potiče da dodamo našem karakteru milosti Duha, obećavajući „jer ako to činite...tako će vam biti bogato potkrijepljen

ulazak u vječno kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista.“ (2 Pet. 1:5-11)

Na Izraelski Dan Pomirenja opisan u Trećoj Mojsijevoj 16, Aron, prvosvećenik, nosio je „svetu lanenu halju.“ (redak 4) On ih je nosio dok je sudjelovao u djelu žrtvovanja povezanim s pomirenjem za sebe, svoj dom, i Izraelsku zajednicu. (redak 4) Nakon što su ti prinosi bili dovršeni, Aron se presvukao u svoje halje slave i ljepote. (reci 23,24) To ilustrira činjenicu da su Isus, tijekom svog prvog dolaska, i njegovi sljedbenici, tijekom sadašnjeg Evandeoskog Doba, pozvani na žrtvu. Tijekom tog razdoblja, oni nose žrtveničku odjeću, ne očekujući nikakvu posebnu čast ili slavu. Međutim, kada doba žrtvovanja završi, i Krist, glava i tijelo, svi budu bili podignuti u božansku prirodu, slava i ljepota ogrtača velikog Prvosvećenika biti će očitovana svima.

U 2 Moj.28, nalazimo opis „svete oprave na slavu i krasotu“ koju se trebalo napraviti. (redak 2) „A ovo je oprava...; naprsnik, oplećak, plašt, vezenu halju, mitru i pojas. I neka načine svetu opravu za tvoga brata Arona,...kako bi mi on posluživao u svećeničkoj službi.“ (redak 4) Kad je Aron bio postavljen u službu prvosvećenika tijekom obreda posvećenja, on je najprije bio obučen u te halje. (2 Moj. 29:1-35; 3 Moj. 8)

POUKA IZ BOJA

Prije razmatranja slika pokazanih sa Aronovim haljinama slave i ljepote, prvo ćemo na općeniti način, uzeti u obzir različite boje koje je imao nositi, i njihovo naznačeno značenje. (2 Moj. 28:4,5) Mi učimo u Svetom Pismu da izvjesne boje ilustriraju stanja povezana s Bogom i „kraljevskim svećenstvom“ koje se razvija pod njegovim nadzorom. Bjela boja, na primjer, prikladno predstavlja čistoću i pravednost. (Otkr. 19:8) Melkizedekovo svećenstvo u protuslici će u kraljevstvu biti u potpunosti čisto i pravedno, kako u svojoj namjeri tako i u svem svom ophođenju s čovječanstvom. Taj Prvosvećenik—Krist, glava i tijelo—vladat će pravo, s ljubavlju i razumijevanjem.

Plava boja je u Bibliji prikazana kao prikladan simbol vjernosti. (4 Moj. 15:38-40) Članovi Prvosvećenika u protuslici biti će u potpunosti dokazani vjernima prije njihovog uključivanja u tu službu. Oni će nastaviti biti vjernima u njihovom kapacitetu svećenika, u potpunosti lojalnima Bogu i njegovom kraljevskom uređenju. Ljubičasta je tradicionalna boja kraljeva. Kao što je Melkizedek u predslici bio i svećenik i kralj, tako će i veći Prvosvećenik također imati kraljevski autoritet nad čovječanstvom. (1 Moj. 14:18; Hebr. 7:1-3) Krist će koristiti taj autoritet u djelu uništavanja svega zla, i pomaganja spremnom i poslušnom čovječanstvu da hodi „povišenom cestom...svetosti.“ (Iza. 35:8)

Skerletna, ili crvena, ukazuje na zaslugu, ili vrijednost, otkupnine koju je dao Isus, kako je prikazana u njegovoj prolivenoj krvi. Ona također prikladno pokazuje žrtveni put cijelog „kraljevskog svećenstva“—glave i udova tijela—kako su pripremani biti suosjećajnim kraljevima i svećenicima u Mesijanskom kraljevstvu. Zlatna prikazuje božanske stvari. To će svećenstvo imati božansku prirodu, i tako će biti opremljeno sa svim neophodnim sposobnostima i moćima da izvrše odgovornosti njihove službe.

ZNAČENJE HALJINA

Svaki dio Aronove slavne odjeće, detaljno opisani u 2 Mojsijevoj 28 i 29 poglavlje i u 3 Mojsijevoj 8, pokazuje na predodžbeni način svojstva i moći Krista—glave i tijela—kako su viđeni od Boga kad on gleda na budućnost kada njegovo pravedno kraljevstvo bude bilo uspostavljeno pod vostvom „kraljevskog svećenstva.“ Kao prvo, bijeli laneni ogrtač, sa svojim prekrasnim vezom, pokazuje u potpunosti razvijen karakter pravednosti, ukrašem sa djelima milosti i dobrote. Laneni pojas, koji je bio vezan uokolo izvezenog ogrtača, nagovjestio je da će budući Prvosvećenik biti sluga pravednosti.

Mitra, nošena na Aronovom čelu, također je bila načinjena od bijelog lana, na koju je sa trakom od plavih čipki bila pričvršćena zlatna pločica ili „kruna.“ To ilustrira da će vladalačka kruna s

pravom pripadati Kristu i članovima njegovog tijela, zbog njihove vjernosti i pravednog karaktera. (2 Tim. 4:8) Na zlatnu pločicu su bile ugravirane riječi, „Posvećen Gospodinu.“ To prekrasno prikazuje da je Prvosvećenik u protuslici u potpunosti predan službi Božjoj. Baš kao što je Aron na svom čelu nosio mitru tako da svi mogu vidjeti i prepoznati ga kao Božjeg predstavnika svim vjerskim stvarima Izraela, isto će tako i svijet čovječanstva prepoznati svog Prvosvećenika kao Božji odabir da vlada nad njima „u pravednosti.“ (Iza. 32:1)

Ogrtač oplećka, koji je bio plav, predstavlja vjernost Prvosvećenika. Njegov obrub od zlatnih zvončića i šipaka izgleda nam govori da je Kristova vjernost donijela dragocjeni plod—otkupljenje čovječanstva. To će biti objavljeno svima tijekom kraljevstva, kako je pokazano zvukom zlatnih zvončića skrećući pažnju na plod.

Efod, kojeg se nosilo preko lanene halje i ogrtača oplećka, bio je načinjen od tkanine ljubičastih, plavih, skerletnih, bijelih i zlatnih niti. To bi moglo dobro predstavljati dva saveza u Božjem planu, čije ispunjenje počiva na plećima Prvosvećenika u protuslici. Prednji dio efoda bi mogao označavati Abrahamski Savez, koji obećava sjeme koje treba blagosloviti sva plemena zemaljska. (1 Moj. 12:3; 22:18) Pod tim savezom, posebno obilježja Sare, također je pokazan izbor i razvijanje od Boga klase „sjemena.“ (Gal. 4:22-26)

U Gal. 3:16 nam je rečeno da je Abrahamovo sjeme Krist, i Pavao u retku 29 dodaje da su oni koji pripadaju Kristu tijekom sadašnjeg Evanđeoskog Doba također „Abrahamovo sjeme i baštinici po obećanju.“

Nastavljajući sliku, stražnji dio oplećka bi primjereno predočavao Novi Savez. To je savez pod kojim će spremni i poslušni iz svijeta čovječanstva biti obnovljeni u savršenstvo tijekom Kristovog kraljevstva i dobiti vječni život na zemlji. Bog je u Svetom Pismu opisao svrhu tog saveza, govoreći, „stavit ću svoj zakon u njihovu nutrinu i upisati ga u srca njihova; i bit ću Bog njihov, a oni će biti moj narod.“ (Hebr. 8:8,10; Jer. 31:33)

Uspjeh oba ova saveza ovisi o vjernosti Prvosvećenika. Ako on ne uspije provesti njihove uslove i uvjete, oni će biti neuspješni, i kako je pokazano u predslici past će kao haljina na zemlju. Božjom milošću, međutim, ti su savezi ujedinjeni i čvrsto držani zajedno njegovom božanskom moći, pokazanom sa zlatnim kopčama koje su držale prednje i stražnje dijelove egoda zajedno na ramenu. Efod je također bio vezan za Arona sa „tkanicom“ užeom koje je bilo načinjeno od istog materijala kao i efod, pokazujući da je posao Prvosvećenika u protuslici služiti interesima ispunjavanja svakog od tih saveza.

Smješten na prednjem dijelu efoda bio je „sudski naprsnik.“ Bio je načinjen od istih materijala i boja kao i efod. Bio je udvostručen, sa

stražnjim dijelom pričvršćenim na prednji dio efoda. Na dnu je bio preklopljen na pola, i dva gornja kraja prednjeg dijela bila su obješena sa zlatnim lančićima iz zlatnih kopči na ramenima prvosvećenika. Činjenica da je taj naprsnik bio udvostručen, ili presavijen na pola, bio je jedan pedalj dug i jedan pedalj širok simbolizira da je potrebna savršena sposobnost čovjeka da bi se držalo Božji zakon.

Stražnja polovica naprsnika može značiti slovo zakona, a prednja polovica duh zakona. Izrael nije bio u stanju poslušati zahtjeve Mojsijevog Zakona, niti u slovu ni u duhu. Međutim, dužnost Kršćanina u ovom Evanđeoskom Dobu, mora biti da drži duh Božjeg zakona, što je Isus sažeo kao zakon ljubavi. (Mat. 22:37-40) U isto vrijeme, on ima haljinu Kristove pravednosti koja mu je uračunata da pokrije njegove nenamjerne propuste u izvršavanju svojih namjera. Pavao ukazuje na to, govoreći, „da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne hodimo po tijelu, nego po Duhu.“ (Rim. 8:4)

U prednjem dijelu naprsnika, smještenog u zlato, bilo je dvanaest dragih kamenova, u koje su bila ugravirana imena Izraelskih plemena. To prikladno predočava dvanaest plemena duhovnog Izraela, Isusovih vjernih sljedbenika. (Otkr. 7:4) Drago kamenje je rijetko i dragocjeno. Stoga je, Gospodinov narod ovog Evanđeoskog Doba, predocen sa dvanaest dragih kamenova, malobrojan ali dragocjen u njegovim očima. O njima mi čitamo,

„Oni će biti moji, govori Gospodin nad vojskama, u onaj dan kada uredim svoje dragulje.“ (Mal. 3:17)

NEOKALJANO SVEĆENSTVO

U 3 Moj. 21:21 mi čitamo, „Nijedan muškarac od sjemena svećenika Arona koji ima manu neka se ne primiće prinositi žrtve koje se ognjem prinosе Gospodinu: ima manu, i neka se ne primiće.“ Primjenjujući značenje ovog teksta na one iz sadašnjeg doba koji nastoje biti od „kraljevskog svećenstva,“ spomenute mane ne predstavljaju neizbježne mrlje prouzročene nasljeđenim tjelesnim slabostima. Haljina Kristove pravednosti pokriva sve takve Adamske nesavršenosti. Mane na koje se ukazuje u ovom retku predstavljaju neispravna svojstva srca koje se mora nadvladati da bi netko bio smatran dostojnim kao član svećeničke klase.

Reci 18-20 ovog izvještaja navode mane koje diskvalificiraju nekoga od sudjelovanja u svećeničkim dužnostima. Nitko tko je bio slijep nije mogao preuzeti dužnosti svećenika. Da bi se postalo dijelom svećenstva u protuslici, pojedinac mora biti začet Svetim Duhom da razumije i „vidi“ duhovne stvari. (1 Kor. 2:14) Onaj tko izgubi svoj duhovni vid kroz popuštanje duhu protivnika, ili si dozvoljavajući da postane svladan s brigama ovog života i zavodljivošću bogatstva, riskira gubitak članstva u tijelu Kristovom. (Mat. 13:22)

Hromi su bili isključeni iz svećenstva. Hromost, u duhovnom smislu, može dobro

predočavati neodlučnost i kolebanje na uskom putu, što može kompromitirati našu lojalnost Bogu i njegovoj službi. Dobra pouka po tom pitanju je zabilježena u 1 Kralj. 18:21: „I pristupi Ilija svemu narodu i reče: Dokle ćete se kolebati [oklijevati] između dva uvjerenja? Ako je Gospodin Bog, slijedite ga; a ako je Baal, tada slijedite njega.“ Samo nedvosmislen, odlučan, i dobro promišljen stav o svemu što se odnosi na našu službu istine je prihvatljiv u Božjim očima.

Druga spomenuta mana bila je da se ima spljošten nos. To bi moglo podrazumijevati nedostatak sposobnosti da se ispravno miriše. To bi moglo prikazivati nedostatak cijenjenja ljubavi i samopožrtvovnog duha od strane braće. Zapazimo kako je Pavao cijenio duh žrtve u svoje braće: „Imam ja svega i obilujem...primivši ono od vas, miomiris, žrtvu dragu, ugodnu Bogu.“ (Filip. 4:18)

Biti „slomljenih nogu ili slomljenih ruku,“ je kao sljedeće spomenuto kao mana. To može značiti trošenje svih snaga u našem hodu ili našim djelima na jedan aspekt službe ili razvoja, do te mjere da se zanemari druga važna područja rada. Te bi mane također mogle simbolizirati stanje pojedinca koji nije u stanju činiti dobro ili hoditi u nedužnosti bez mješanja u štetne postupke. Takvo stanje, ako se ne otkloni, isključit će pojedinca da bude svećenik.

Mana kad je netko „patuljak“ mogla bi predstavljati tvrdoglavost, ili se odnosi na nekoga tko je često sitničav u svojim odnosima s drugima,

pokazujući duh sebičnosti. Ova mana, i u fizičkom i duhovnom smislu, daje pojedincu izgled da je mala, nezrela osoba. Svećenik također ne smije imati manu u svom oku. Ovo bi moglo ilustrirati kako pojedinac može izgubiti svoje „oči vjere,“ i vjerovati samo u ono što vidi. U tom bi smo pogledu trebali biti naročito oprezni kada dajemo tumačenja proročanstava i Biblijskih tekstova koji se tek trebaju ispuniti.

Krastavost, druga mana, bila je bolest koja je rezultirala sa svrbežom kože. To može ilustrirati stanje nezadovoljstva i traženja grešaka. To također može predstavljati nedostatak pune ljubavi revnosti za širenjem „balzama iz Gileada,“ Evandeoske poruke, drugima. Pavao je napisao: „Jer da i deset tisuća učitelja imate u Kristu, ipak nemate mnogo očeva: jer ja vas putem evanđelja rodih u Kristu Isusu.“ (1 Kor. 4:15) Pavao ovdje govori da iako je bilo mnogih koji su mogli pomoći braći u njihovom hodu nakon što su bili duhom začeti, on je imao preobilnu revnost potrebnu da dovede mnoge Kristu i da tako krenu Kršćanskim putem.

Neka bi smo uz Božju pomoć i vodstvo bili preobraženi u sličnost Kristu u ljubavi i nesebičnoj odanosti njemu. Čineći to, naći ćemo se dostojnima da nas se računa kao članove velikog Prvosvećenika u protuslici, i primit ćemo „bijeli kamen, i na kamenu napisano novo ime.“ „Onome tko pobjeđuje dat ću da sjedi sa mnom na mojem

prijestolju, kao što i ja pobjedih i sjedoh sa svojim Ocem na njegovo prijestolje.“ (Otkr. 3:21)

25 Listopada, 2015

Jednodnevni Posebni Sastanak

„Dodite za mnom...” Mat. 4:19

Dragi čitatelji našeg Biblijskog mjesečnika „Svanuće“ želimo vas pozvati na naš godišnji Jesenski sastanak. Moto sastanka je naznačen gore. Bavit ćemo se temom učenja. Sigurni smo da svi želimo biti još uspješniji u slijedenju našeg Učitelja. Zbog specifičnih okolnosti prijenos programa će biti preko skypea. Ako to već niste učinili slobodno potražite na skypeu: miroslav1247. Napraviti ćemo konferencijsku vezu na koju ćemo vas moći spojiti. Program i ostale informacije možete u pdf formatu skinuti preko naše internetske stranice: www.istrzivaciBiblijeuHrvatskoj.com